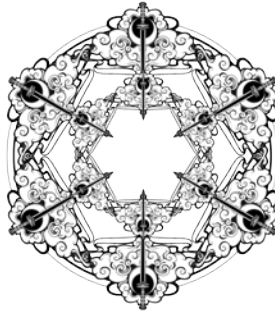

บทที่ 7

ปณิธานดวงนัยี่เกียจ

ในโลกนี้ 'ยุทธภพ' หาใช่เมืองหรืออาณาจักรใดอาณาจักรหนึ่ง แต่สื่อถึงทุกเขตแดนที่มีผู้ฝึกยุทธ์อาศัย ดังนั้นการได้ขึ้นเป็นผู้นำยุทธภพ ย่อมหมายถึงการได้ครอบครองอิทธิพลและกำลังคนมหาศาล เพื่อป้องกัน มิให้อำนาจตกอยู่ในมือคนคนเดียว จึงให้มีผู้นำสูงสุดสี่ตำแหน่ง แบ่งตาม เขตอิทธิพล ประกอบด้วยประมุขอุดร ประมุขทักษิณ ประมุขบูรพา และ ประมุขประจิม

นับแต่โบราณกาลมา ผู้นำสูงสุดทั้งสี่ล้วนยึดหลักการเกื้อหนุน ภายใต้ออกตกลลงว่าจะไม่ก้าวล่วงเรื่องภายในของกันและกัน ยุทธภพจึง สุขสงบเป็นส่วนใหญ่ กระทั่งสองร้อยปีก่อน บุรุษผู้ได้รับการขนานนาม ว่า 'มารเงิน' ได้ถือกำเนิด เขาประกาศตัวอย่างชัดเจนว่าอยู่ฝ่ายธรรม และตั้งพรรคมารขึ้นมา โดยมีคติว่าจะปราบอริให้สิ้น คำประกาศของ มารเงินหาใช่เพียงลมปาก แม้จะทำการบ่มบ่ามฝังฝัง แต่การเคลื่อนไหว ของคนผู้นี้ก็ได้ทำลายสมดุลอำนาจจนย่อยยับ รวมถึงส่งผลกระทบให้เกิด กลียุคที่เรียกว่า 'มหาสงคราม'

มารเงินเข้าไปยุยงปลุกปั่นราชสำนักในแต่ละแคว้นให้หันดาบเข้าหาเหล่าชาวยุทธ์ที่ไม่ยอมสวามิภักดิ์ต่อตน เขาชักนำเจ้าแคว้นที่ละโมบให้ทำสงครามขยายอำนาจ ส่งผลให้ดวงวิญญาณของผู้บริสุทธิ์หลายล้านดวงถูกเข่นสังเวย ความเคียดแค้นแผ่ขยายทุกหย่อมหญ้า เมฆหมอกแห่งความตายและความหวาดกลัวลุกลามไปเรื่อยๆ โดยไม่มีใครหยุดยั้งได้

ผู้คนล้วนเฝ้าภาวนาให้มีผู้กล้ามาปราบมาร ไม่กี่วิงวอนให้ชาวยุทธ์ผนึกกำลังกันเพื่อกำจัดมารเงิน ทว่าคำภาวนานี้ไร้ผล ใครที่อาฆาตอิจฉาขึ้นมาต่อกร ล้วนถูกปลิดชีพก่อนจะทันได้ขึ้นนิ้วทำสู้ เมื่อความหวังถูกทำลายครั้งแล้วครั้งเล่า ผู้คนก็ต้องยอมรับชะตา ใช้ชีวิตอยู่ใต้เงามืดของมารร้าย เพื่อปกป้องลมหายใจให้อยู่รอดไปวันๆ

หลายสิบปีผ่านไป ขณะที่ผู้คนเริ่มคุ้นชินกับการปกครองของพรรคมาร อำนาจชั่วร้ายกลับอ่อนกำลังลงด้วยฝีมือของกาลเวลา มารเงินซึ่งอยู่ในวัยชรามีอาภรณ์สังขาร เขาหลับผล็อยไปในคำคืนหนึ่ง และไม่ลืมตาตื่นขึ้นมาอีก ฝ่ายที่ต้องทนถูกกดขี่มาแสนนานพร้อมใจกันเฉลิมฉลองโดยไม่รู้เลยว่านี่เป็นเพียงการหลับใหลชั่วคราว

มารเงินได้สำเร็จวิชาวมตะก่อนความตายจะมาเยือน ทำให้ถือกำเนิดใหม่และกลับมาหนุ่มแน่นได้ทุกครั้งที่ยังซังหาร่วงโรย การกลับมาครั้งที่สองของมารเงินนำมาซึ่งหายนะตามคาด ทว่าหนนี้เขาไม่บุ่มบ่ามทางสิทธิ์ของตนคืน แต่เคลื่อนไหวอย่างระมัดระวัง กว่าเหล่าชาวยุทธ์จะรู้ตัว พรรคมารก็กลับมาเรืองอำนาจอีกครั้งอย่างมั่นคง

บทเรียนจากหายนะคราวก่อนทำให้หลายพรรคตัดสินใจสวามิภักดิ์ต่อพรรคมาร ความเสียหายจึงเบาบางลง แต่ก็ไม่ใช่ทุกคนที่จะยอมศิโรราบทำตัวอย่างเต่าหัวหด มีชายหนุ่มผู้กล้าหาญคนหนึ่งปรากฏกายขึ้นพร้อมกับกระบี่หิมะ แล้วใช้มันสังหารประมุขพรรคมารจนดับแค้น

จอมยุทธ์ผู้กล้าได้รับการสรรเสริญ ผู้คนเฉลิมฉลอง มีเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่รู้ว่าอิสรภาพที่ได้มานั้นไม่ยั่งยืน ศพมารเงินหายไปก่อนจะถูกทำลาย ผู้นำของพรรคมารต้องกลับมาแน่ไม่วันใดก็วันหนึ่ง ความจริง

อันน่าหวาดหวั่นนี้ถูกเก็บไว้เป็นความลับ มิเคยแพร่งพรายออกไป เพื่อให้การซุกซ่อนเงินทองพรกมารเป็นไปอย่างราบรื่น ถึงกระนั้นก็ยังต้องใช้เวลากว่าสิบปี พรกมารจึงจะเสื่อมอำนาจอย่างแท้จริง

เมื่อเวลาล่วงเลยไป มารเงินก็กลายเป็นเพียงตำนาน พร้อมทั้งทั้งเมล็ดพันธุ์แห่งความหวั่นวิตกไว้ในจิตใจเหล่าผู้อาวุโส ทุกคนได้แต่หวังว่าอย่าให้ประมุขพรกมารฟื้นขึ้นมาอีกเลยตลอดกาล ทว่าความหวังนี้กลับเป็นเพียงฝันเลื่อนลอย บัดนี้ประมุขพรกมารได้ฟื้นคืนขึ้นมาอีกครั้ง และพร้อมจะประกาศศักดาในไม่ช้า

พรกเทพสวรรค์เป็นที่แรกที่รับรู้การเคลื่อนไหวของพรกมาร เหตุเพราะส่งคนมาจับตาดูเอาไว้ตั้งแต่ต้น หุบเขาหิมะอยู่ไม่ห่างจากแคนมายานัก หากเกิดอะไรขึ้น พรกเทพสวรรค์จะเป็นป्राการด่านแรกที่ต้องรับศึก

ประมุขหมู่หรือประมุขอุครคนปัจจุบันเร่งส่งจดหมายเตือนไปทั่วยุทธภพ รวมถึงเรียกประชุมผู้นำสูงสุดและเหล่าผู้อาวุโสในยุทธภพโดยด่วน ชาวยุทธ์ทั้งหลายต่างเร่งรีบมารวมตัวกันที่หุบเขาหิมะ ไม่ก็ตั้งค่ายที่ชายป่าเพื่อเฝ้าและเตรียมรับศึก ทว่าพรกมารกลับไม่เคลื่อนไหว พอฤดูหนาวย่างเข้าฤดูใบไม้ผลิ พวกคนรุ่นใหม่ก็เริ่มเบื่อหน่าย เห็นว่าการเตรียมพร้อมในครั้งนี้เป็น การตื่นตูมที่เสียเวลา

"เข้ามาอยู่ี่สองเดือนแล้วนะ ไม่เห็นจะมีพวกพรกมารบุกมาเลย เห็นทีจะเป็นแค่ข่าวโคมลอยกระมัง" จอมยุทธ์วัยยี่สิบเศษมองผืนป่าอันเขียวสงบแล้วถอนใจ

เขามาอยู่ี่ตั้งแต่ได้รับการแจ้งเตือน นับเวลาก็สองเดือนเข้าไปแล้ว ความกระตือรือร้นที่เคยมีแห่งเหือกไปจนสิ้น

"ลำพังแค่รอไม่เท่าไรหรอก แต่อาหารการกินนี่สิทีเหลือทน" เพื่อนสนิทที่มาด้วยกันเสริม

ข่าวเรื่องมารเงินฟื้นคืนทำให้สำนักต่างๆ ส่งตัวแทนเดินทางมาที่นี่เป็นจำนวนมาก ความที่เร่งรีบมาจึงมิได้คำนึงถึงเรื่องเสบียงอาหาร อาศัย

หาตามรายทางเป็นหลัก พอคนมากเข้าก็เป็นที่ให้เกิดการแย่งชิง กลายเป็นขัดแย้งกันเอง แม้ตอนหลังจะแก้ไขด้วยการสั่งห้ามล่าตามอำเภอใจ และแจกอาหารให้ แต่คุณภาพก็ไม่ดีขึ้น จำต้องเผ่นกินกันตาย

"เจ้าไม่เคยไปรบ ไม่รู้หรอกว่าอาหารที่กินทุกวันนี้ดีกว่าเสบียงกึ่งของกองทัพมากมาย ถ้าเป็นลูกผู้ชายก็อย่าได้บ่นอีก" ชายผู้เป็นพี่ใหญ่ของกลุ่มคำหนี

"เรื่องความเป็นอยู่ ข้าไม่บ่นก็ได้ แต่เจ้ากร่างพวกนั้นมันเหลือรับจริงๆ เรียกให้เราอย่างกับเป็นขี้ข้าพวกมัน อยากทำนั้นก็ได้ ทำนั้นก็ห้าม ไม่มีใครเลือกให้เป็นหัวหน้าสักหน่อย กลับวางท่าเป็นผู้คุมกฎ" คนบ่นเรื่องอาหารเอ่ยอย่างอึดอัด

"ไอ้ๆ ข้าก็เกลียดขี้หน้าพวกมัน โดยเฉพาะเจ้าไปเจียน ถือดีว่าเป็นบุตรของประมุขอุดรเลยทำเป็นวางมาด"

ในยามที่ต้องการความสามัคคีและเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันเช่นนี้ การนิทนาบว่าร้ายพวกเดียวกันเป็นสิ่งที่ไม่สมควร แต่คนอายุมากที่สุดก็มิได้ทำผิดใคร เหตุเพราะคิดไม่ต่างกัน คนจากพรรคเทพสวรรค์แม้ไม่ได้วางอำนาจ แต่ก็ไม่เคยเห็นคนจากที่อื่นอยู่ในสายตา ยิ่งมาจากสำนักที่ไม่สังกัดพรรคใดเช่นพวกเขายิ่งถูกมองว่าคำด้อย

"ข้าอยากหนีกลับเดิมทน ขอให้ถูกผู้อาวุโสลงโทษก็ยอม"

เมื่อไม่ถูกห้าม ความในใจของชายหนุ่มก็พรั่งพรูออกมา

"ข้าไปด้วยสิ เก็บของไปกันเดี๋ยวนี้เลย" คนบ่นเรื่องอาหารรีบหันไปรวบห่อผ้า

ยังไม่ทันที่หัวหน้ากลุ่มจะห้ามปราม ทั้งสองก็ถูกไม้เท้าฟาดเข้าให้คนละทีแล้ว

"ใครบังอาจมาทำข้า!" ตัวตึงตัวตึงจะหนีกลับไวลั่น

ในขณะที่อีกคนไม่ร้องให้เสียเวลา เขาปล่อยหมัดสวนกลับไปทันที ผลคือหมัดหนักๆ ถูกหยุดไว้อย่างง่ายดายด้วยอุ้งมือเหยี่ยว่น พอเหลือวไปมองทุกคนก็มีอันต้องหน้าซีด เพราะท่านผู้เฒ่าท่านนี้คือ อดีตประมุข

ทักษิณ เจ้าของฉายา 'แขนเหล็กพิฆาต'

"อะ...ขอภัยท่านผู้อาวุโส" คนพลั้งมือปล่อยหมัดรีบทรุดลงไป
คุกเข่าขอขมา

พวกเขามาจากแดนใต้ จึงเคยได้ยืมกิตติศัพท์ด้านความเคียดขาด
เขี้ยวของผู้อาวุโสท่านนี้มานาน้อย ทำให้ทั้งนับถือและเกรงกลัวเป็น
อย่างมาก อีกคนไม่ทันนึกออกว่าท่านผู้นี้เป็นใคร เห็นเพื่อนคุกเข่าก็
คุกตาม เพราะสังเกตได้ว่าเป็นผู้เฒ่าที่มีวรยุทธ์สูง

ท่านผู้เฒ่าทำหน้านิ่งไม่เอ่ยสิ่งใด พี่ใหญ่ของกลุ่มจึงคุกเข่าด้วย
อีกคน

"ข้าขอภัยที่อบรมคุณแลศิษย์น้องร่วมสำนักไม่ดี ท่านผู้อาวุโส
ได้โปรดอย่าถือสา"

แขนเหล็กพิฆาตมองคนรุ่นหลานที่ทำทางไม่ได้เรื่องได้ราวแล้ว
พ่นลมหายใจออกมา

"พวกเจ้ายังเยาว์จึงเขลานัก หากไม่มีใจจะอยู่ก็จงไปเสีย อยู่ที่นี้
เนิ่นนานไปรังแต่จะเอาชีวิตมาทิ้ง"

ทุกคนนิ่งงันไปเมื่อได้ยิน ต่างอับอายกับถ้อยคำคำหั้น แต่พี่ใหญ่
ของกลุ่มพอมีสติปัญญาอยู่บ้าง จึงค้อมกายขอคำชี้แนะจากผู้อาวุโส
ชายชราเห็นเด็กน้อยโอนอ่อนเข้าหาจึงพูดให้ได้คิด

"พวกเจ้ารู้ไหม เหตุใดคนของพรรคเทพสวรรค์จึงดูถูกพวกเจ้า"

"เพราะ...เอ่อ...เพราะสำนักเล็กๆ ของเราไม่มีสังกัด"

แขนเหล็กพิฆาตส่ายหน้าเป็นเชิงบอกว่าผิด

"วันๆ พวกเจ้าทำอะไรบ้าง แล้วพวกเขาทำอะไรบ้าง ลองสังเกต
แล้วเปรียบเทียบดู"

ชายชราท้วงคำพูดไว้ แล้วเดินจากไปอย่างรวดเร็ว ทั้งสามได้แต่
มองหน้ากันอย่างงงงัน ความคิดที่จะกลับนั้นยังอยู่ในใจซายหนุ่มไม่เปลี่ยน
แต่พวกเขาก็เลือกที่จะอยู่อีกระยะหนึ่งเพื่อสังเกต

สองสามวันผ่านไป พวกเขาก็ได้เข้าใจว่าเหตุใดจึงถูกดูแคลน คน

ของพรรคเทพสวรรค์ที่เห็นว่าทำตัวกว้างเดินไปเดินมาเที่ยวใช้คนอื่นนั้น ความจริงมีงานยุ่งตลอด พวกเขาคอยประสานงานและไกล่เกลี่ยข้อพิพาทของเหล่าจอมยุทธ์ เพื่อให้ร่วมมือกันอย่างสมานฉันท์ ที่เดินไปเดินมาก็คือตรวจตราความเรียบร้อย ส่วนที่ดังกว่าห้ามล่าสัตว์เองก็เพื่อไม่ให้เกิดความขัดแย้งและเพื่อความปลอดภัย

ป่านี้นั่นข้างอันตราย ไม่รู้ว่าฝ่ายศัตรูจะบุกมาเมื่อใด ให้คนมีฝีมือสูงออกไล่จะเหมาะกว่า เนื้อที่ได้มากก็แบ่งปันส่วนอย่างยุติธรรม ที่น่าชื่นชมคือ ต่อให้งานล้นมือหรือมีเรื่องต้องทำมากมายเพียงใด พวกเขาก็ไม่เคยหยุดฝึกซ้อมเลย เสียสิ่งที่คิดว่าน่ารำคาญในตอนเช้าที่แท้ก็มาจากความขยันขันแข็งของพรรคเทพสวรรค์กับคนที่มาขอร่วมฝึก

เมื่อเปรียบเทียบกับตัวเองที่วันๆ เอาแต่กินๆ นอนๆ แล้วพร่ำบ่นขยahun่ทั้งสามก็เลยใจเป็นอย่งยิ่ง พวกเขาตัดสินใจว่าจะปรับปรุงตัวใหม่ และใช้โอกาสนี้พัฒนาฝีมือ

นับเป็นเรื่องดีที่ฝ่ายธรรมะได้นักสู้ฝีมือดีที่ขยันฝึกฝนเพิ่มขึ้นมาอีกสาม ทว่าต่อให้มีคนเช่นนี้เพิ่มขึ้นเป็นพันเท่า ก็ยังเป็นเพียงน้ำหยดเดียวไม่อาจดับกองไฟ นอกจากนี้ยังมีข้อจำกัดเรื่องสถานที่ตั้งของพรรคมาร ซึ่งเป็นความลับอีก หรือต่อให้รู้ทางเข้าแน่นอนก็ค่อนข้างทำอะไรสับสนไม่ได้ เพราะที่นี้เป็นแคว้นที่มีกำลังทหารเข้มแข็ง การเรียกกระดมพลอย่างไร้เหตุผลจะทำให้เกิดข้อพิพาทกับทางการได้

เหล่าชาวยุทธ์ไม่ยึดติดกับเรื่องบาดหมางทางการเมือง ต่อให้มาจากแคว้นอริก็ยังปรองดองกันได้ แต่ราชสำนักไม่คิดเช่นนั้น หากมีกำลังพลจากต่างแคว้นหลั่งไหลเข้ามามากเกินไป ทางกรวย่อมต้องผลักดันออกไปเพื่อไม่ให้สั่นคลอนความมั่นคง สิ่งที่ทำได้ในขณะนี้คือ เตรียมรับมือให้พร้อมที่สุด และจับตาดูการเคลื่อนไหวของพรรคมารโดยไม่ให้คลาดสายตาเท่านั้น

สี่เดือนผ่านไปนับจากวันที่มีจดหมายเตือน จนบัดนี้พรรคมารก็ยังไม่เคลื่อนไหว ตัวแทนจากสำนักต่างๆ จึงสลายตัวไปถึงสามในสิบ เพราะทนรอไม่ไหว ส่วนที่ยังอยู่ต่อด้วยอุดมการณ์แรงกล้าก็ร่วมมือกันพัฒนาคุณภาพของที่พักอาศัยให้ดีขึ้น โดยสร้างกระท่อมขึ้นมาใช้หลบแดดฝน มีหอสังเกตการณ์เพื่อเฝ้าระวัง รวมถึงสร้างรั้วล้อมรอบเขตอาศัย จนเขตทุรกันดารคิดขายแคนแปรสภาพเป็นค่ายฝึก

เมื่อพื้นที่ที่รกร้างแปรสภาพไปอย่างรวดเร็ว ทางกรมส่งคนมาตักเตือนไม่ให้ช่องสุ่มกำลังมากไปกว่านี้ รวมถึงให้รายงานสถานการณ์แก่เจ้าหน้าที่เป็นระยะ ประกาศของทางการข้อหลังก่อให้เกิดความไม่พอใจ เหล่าชาวยุทธ์ไม่ต้องการตกอยู่ภายใต้อำนาจของคนที่ไม่เต็มใจ ถึงกระนั้นทุกอย่างก็เป็นไปอย่างราบรื่น เหตุเพราะตัวแทนจากทางการรู้จักเจรจาอย่างฉลาด พวกโน้มน้าวในเชิงขอร้องมิได้ออกคำสั่ง จึงไม่เกิดความบาดหมาง

เมื่อทางการกลับไปแล้ว การเฝ้าสังเกตการณ์อันยาวนานก็ดำเนินต่อไป เหล่าจอมยุทธ์ที่อยู่ในค่ายนี้ยังยึดมั่นในหน้าที่ พวกเขาล้วนเต็มใจพลีชีพเพื่อความสงบสุขของยุทธภพ โดยไม่ใส่ใจว่าอาจเป็นการร่ออย่างไร้จุดหมาย ทุกคนเชื่อมั่นว่าพวกพรรคมารต้องออกมาจากที่ซ่อนไม่วันใดก็วันหนึ่ง ไม่ก็คิดอย่างหยิ่งทรนงว่าที่พวกมันไม่ยอมโผล่หัวออกมาเพราะเกรงพวกตน น่าเศร้ายิ่งนักที่ไม่มีใครรู้เลยว่า การคืนของมารเงินในครั้งที่สามนี้มาพร้อมกับ 'ความซี้เถียจ' อย่างมหาศาล

หากไม่นับช่วงที่หลบไหล มารเงินได้ใช้ชีวิตมาแล้วกว่าร้อยปี เขาชื่นสู่จุดสูงสุดของการครองโลก แล้วตกต่ำลงในวัยชรา ก่อนจะทวงคืนอำนาจให้ตัวเองอีกครั้งเมื่อถือกำเนิดใหม่ เขาสังหารผู้คน ดิ้นรนต่อสู้มามาก เมื่อถึงจุดที่ได้อาละวาดอย่างหน้าใจ เสดลภยศจนอิ่มตัวแล้ว ความเบื่อหน่ายก็เข้ามาแทนที่ความอยากได้ใคร่มี ประมุขพรรคมารผู้งามลุ่มเมืองและมีฝีมือสะเทือนฟ้า จึงตัดสินใจว่าจะใช้ชีวิตต่อจากนี้ไปอย่างเรียบง่ายบ้าง ดังนั้นเมื่อมีคนมารายงานว่าศัตรูมาตั้งค่ายอยู่ที่ชายป่า

มารเงินก็ได้แต่ปิดปากหาว แล้วเอ่ยว่า

"ปล่อยพวกมันบ้ากันไป"

เหล่าลูกสมุนที่ลั่นกระเหี้ยนกระหือรืออยากให้พรกรรมารกลับมา เรื่องอำนาจเลยเข้าใจผิดว่า ท่านประมุขผู้ฉลาดล้ำของคนที่ต้องการยั่วโทสะเหล่าอริ ด้วยการเล่นสงครามทางจิตกับพวกมัน จึงพร้อมใจกันอยู่อย่างสงบและแช่ช่องสรรเสริญนายเหนือหัวของพวกคนต่อไป

มารเงินเก็บตัวอยู่อย่างขี้นี้เกี่ยวกับสัตว์เลี้ยงตัวโดนปุ๋ยได้ระยะหนึ่ง คนสนิทในอดีตซึ่งบัดนี้แก่ชราลงมากได้มาเข้าพบ เพื่อขอร้องไห้ให้เขาออกไปปรากฏโฉมให้ทุกคนได้ชมบารมีสักครั้ง

"ทำไมข้าต้องออกไป" ชายหนุ่มถามโดยยังไม่ละสายตาจากหนังสืออ่านเล่น

"พวกเราทุกคนล้วนรอคอยการคืนของท่านประมุขด้วยความรักดี แต่ลำพังแค่คำพูดของท่านกลับมาแล้วยังสร้างขวัญกำลังใจให้คนหมู่พวกได้ไม่ทั้งหมด ขอท่านประมุขโปรดเมตตาให้ทุกคนได้ชมบารมีของท่านด้วย" ซื่อวินคุกเข่าวิงวอน

มารเงินเห็นซื่อวินมาตั้งแต่รุ่นๆ เจ้าเด็กนี้ร้ายนัก อีกทั้งหึงหวั่นงเป็นที่สุด ต้องลงมือสั่งสอนเสียมากมายกว่าจะได้ความเคารพกลับมา ทว่าพอแก่ตัวลงกลับนอบน้อมผิดหูผิดตา เห็นแล้วรำคาญยิ่ง

"ไม่สมกับเป็นเจ้า หรือในพรจะเกิดปัญหา"

"มิใช่ขอรับ ด้วยบารมีของท่านประมุข ทุกอย่างจึงยังเรียบร้อยดี ข้าเพียงอยากให้เหล่าเด็กๆ ที่ขึ้นมาเป็นผู้อาวุโสได้กล่าวปฏิญาณแสดงความรักดีต่อท่าน และอยากให้ท่านทดสอบว่าเหมาะสมกับตำแหน่งหรือไม่"

ผู้อาวุโสของพรกรรมารนั้นมีด้วยกันหกลำดับ ตอนที่ประมุขพินคืนชีพ ผู้อาวุโสลำดับสอง สี่ และหกได้สิ้นชีวิตไปแล้ว ซื่อวินซึ่งเคยอยู่ลำดับห้าจึงขึ้นมาเป็นผู้อาวุโสลำดับสองแทน ส่วนที่ว่างที่เหลือตกเป็นของคนรุ่นใหม่ มองอย่างผิวเผินมีคนเก่าสามคนใหม่สาม สมดุลอำนาจ

ก็เหมาะสมดี ทว่าในความเป็นจริงกลับไม่เป็นเช่นนั้น

ขณะนั้นฐานอำนาจของผู้ภักดีแต่เก่าก่อนไม่ค่อยมั่นคง เหตุเพราะ จงชวี ผู้อาวุโสลำดับหนึ่ง ยังคงหลบไหลเป็นเจ้าชายนิทรา จงชวีฝึกวิชา อดตะไมสำเร็จ จึงใช้วิธีหยุคชีพรของคนไว้ และลงไปนอนในโรงน้ำแข็ง เพื่อให้ตื่นมารับใช้ท่านประมุขได้อีกหน เขากำหนดเวลาไว้ให้ตื่นก่อน นายเหนือหวัระยะหนึ่ง ทว่าไม่รู้เกิดเหตุผิดพลาดประการใด จนบัดนี้ ร่างของเขากียังไม่มีทีท่าว่าจะขยับเคลื่อนไหว ส่วนจิ่วซือ ผู้อาวุโสลำดับ สาม ก็มีได้สนใจเรื่องการบริหารจัดการพรรค นางเอาเวลาช่วงที่ประมุข หลบไหลไปท่องเที่ยวและทดลองยาพิษตามที่ตนถนัด เหลือแต่ชื่อวินที่ แก่ชราลงทุกวัน จึงไม่อาจต้านทานคลื่นลูกใหม่

"ยังจะกล้าโกหกข้าอีก" ประมุขพรรคมารวางหนังสือในมือลง อย่างไม่พอใจ

แรงกดดันจากโทสะที่พุ่งขึ้นมากะทันหัน ทำให้ร่างของคู่สนทนา สั่นสะท้าน ชีววินรีบหมอบต่ำ ก่อนเอ่ยเสียงเครืออย่างรู้สึกผิด

"ข้าเหนื่อยด้อยสามารถ ขอท่านประมุขโปรดลงโทษด้วย"

มารเงินมองเด็กหนุ่มที่กลายเป็นตาแก่เจ้าน้ำตาอย่างอ่อนใจ หลาย เดือนมานี้เขาใช้ชีวิตอย่างเอื่อยเฉื่อยก็จริง แต่ก็เชื่อว่าจะปิดหูปิดตาไม่รับรู้ สิ่งใด ความขัดแย้งระหว่างผู้ภักดีในกาลก่อนกับคนรุ่นใหม่ นั้นเกิดขึ้น เสมอ และนี่ก็ไม่ใช่ครั้งแรก มารเงินรู้ว่าควรทำอะไรเพื่อกำราบคนเหล่านั้น ทว่ามันขัดกับปณิธานความเกียจคร้านที่ตั้งไว้มากทีเดียว

'ไว้ข้าชี้เกียจจนเบื่อแล้วจะจัดการให้ก็แล้วกัน'

มารเงินต้องการจะเอื่อยเช่นนั้น ทว่าเมื่อได้เห็นแววตาอันเหนื่อยล้า ของข้ารับใช้ผู้จงรักภักดี เขาก็คิดได้ว่าชื่อวินคงรับมือปัญหาเพียงลำพัง ได้อีกไม่นาน จึงเปลี่ยนคำพูดเสียใหม่

"ข้าจะออกไปเจอเด็กน้อยพวกนั้นสักครั้งก็ได้"

นี่ไม่ใช่ความสงสาร แต่เป็นการปัดรำคาญให้พ้นตัว หากไม่รับคำ คงถูกรบกวนความสงบอีกเรื่อยๆ

ชื่อวันรับค่านับให้ด้วยความยินดี พร้อมกำหนดเองเปิดเสรีว่า
จะมีงานเลี้ยงฉลองให้ท่านประชุมได้พบปะกับคนอื่นๆ ในตอนหัวค่ำวัน
พรุ่งนี้ กำหนดเวลาอันกระชั้นชิดนี้บอกได้เป็นอย่างดีว่า ผู้อาวุโสลำดับ
สองกลัวท่านประชุมจะเปลี่ยนใจเป็นอย่างยิ่ง

"อย่าให้เอิกเกริกนัก"

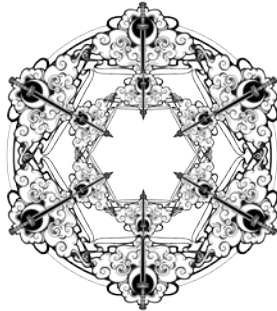
"ข้าน้อยรับบัญชา"

ชื่อวันรับคำอย่างกระฉับกระเฉงผิวกายที่ท่าที่ตอนเข้ามาเป็นอย่าง
มาก มองแล้วสังหรณ์ใจว่างานเลี้ยงคงจะไม่เล็อย่างที่หวัง แรกเริ่มเดิมที
แคนมายาเปรียบเสมือนที่หลบภัยสำหรับผู้อ่อนแอ แต่บัดนี้กลับกลายเป็น
เมืองที่มีผู้คนอาศัยกว่าห้าพันคน จำนวนนี้ยังไม่นับรวมพวกที่ออกไป
ทำงานข้างนอก กระจายตัวแทรกซึมอยู่ทั่วยุทธภพอีกมาก ขึ้นชื่อว่าสมุน
พราหมณ์ เมื่อนายใหญ่พื้นถิ่นซีฟย้อมต้องทำทุกวิถีทางเพื่อมาประจบ
เอาใจ เห็นทีงานเลี้ยงในเย็นวันพรุ่งนี้คงมีแต่พวกนาราคาญมารวมตัวกัน

คนที่อยากนอนก็เลยทั้งวันคิดถึงความยุ่งยากอย่างเหนื่อยใจ
สักพักก็คว้าหนังสือรวมเรื่องชวนหว่ามอ่านต่อ เรื่องเล่าที่เก็บรวบรวมมา
เหล่านี้ล้วนเป็นเรื่องชั้นเยี่ยมทั้งนั้น มีตั้งแต่เรื่องเล่าโบราณยันเรื่องจำขัน
ทันสมัย เรื่องเก่าๆ นั้นทำให้พออิ่มได้ แต่เรื่องใหม่ๆ นี่ไม่เข้าหัวเลย
อ่านยังไม่ทันจบเล่มก็เบื่อหน่ายจนต้องโยนทิ้ง แล้วลุกขึ้นนั่งสมาธิ
เดินลมปราณให้เวลาหมดไปอีกหนึ่งวัน

ในขณะที่เขาหลับตาลงนั้น ชายหนุ่มไม่รู้เลยว่าแคนมายากำลังมี
ผู้บุกรุก สาวงามผู้ไม่เคยประหวั่นพรั่นพรึงต่อสิ่งใดนางนี้กำลังเข้ามาทำให้
คืนวันอันน่าเบื่อหมดไป พร้อมกับทำลายความสงบสุขจนไม่เหลือชิ้นดี

บทที่ ๘ เมื่อความรักเฝ้าทาง

ก่อนหนีออกจากหุบเขาหิมะ ไปได้ทั้งจดหมายเอาไว้ฉบับหนึ่ง
ใจความคือ มีเรื่องสำคัญต้องทำ ขอร้องอย่าให้ทุกคนตามหา เสร็จธุระ
แล้วจะรีบกลับมาทันที

หากเป็นยามปกติ ประมุขมู่คงยอมหลบตาข้างหนึ่งปล่อยให้ธิดา
ทำตามใจ แล้วส่งไปอวีกับคนสนิทสักคนตามไป ทว่ายามนี้สถานการณ์
ในยุทธภพตึงเครียด ฝ่ายอธรรมมีใจเหิมเกริม ซ้ำร้ายไปหลินชิงถือครอง
กระบี่หิมะยังเป็นที่ต้องการตัว หากพรรคมารรู้เข้า ย่อมออกตามล่าตัวนาง

เพื่อความปลอดภัยของบุตรสาว ประมุขอุครจึงปิดข่าวเรื่องไปหลิน
แอบหนีออกจากหุบเขาหิมะ แล้วส่งยอดฝีมือที่ไว้ใจได้ออกตามหา โดยมี
เบาะแสคือ ลู่เสียน ไปหลินใช้ลู่เสียนเป็นพาหนะ ดูจากรอยเท้าและ
ทิศทางการวิ่งเห็นชัดว่ามุ่งลงใต้ พอคิดถึงที่อยู่ของบรรดาสหายนางให้
ความสำคัญ ก็อนุมานได้ว่าไปหลินกำลังไปเมืองหลวง

เหล่ายอดฝีมือจากพรรคเทพสวรรค์มุ่งไปยังเมืองหลวงทันที ทว่า
ยิ่งตามรอยกลับยิ่งพบว่าจุดหมายปลายทางไกลออกไปเรื่อยๆ จาก

เมืองหลวงไปจับห่าน แล้วลงใต้ต่อไปยังแคว้นชวหวงซึ่งเป็นเมืองขึ้นของ
เจียงเจียง พวกเขาตามรอยกันแบบไม่หยุดพัก แต่ก็ไม่เคยทัน เพราะ
ลู่เสียนนั้นผีเท้าจืด วิ่งได้เป็นระยะเวลาโดยไม่เคยหยุดพัก

การติดตามลู่เสียนถือว่ายาก แต่ไม่ใช่เรื่องเป็นไปได้ อาซา
ตัวโตสีขาวปลอดสง่างามย่อมเป็นที่จดจำ พวกเขาจึงตามรอยต่อไปได้
เรื่อยๆ โดยไม่เฉลียวใจเลยว่าไปหลินนั้นก็เป็นสตรีที่คงามโคดเค้นไม่แพ้
ม้า เหตุใดจึงไม่มีใครเอ่ยถึงนางเลย กว่าที่รู้ตัวว่าคนที่ตามหาไม่ได้
ลงใต้ไปพร้อมกับม้า ไปหลินก็เข้าไปอยู่ในสถานที่อันตรายซึ่งยากแก่การ
ติดตามเสียแล้ว

ไม่มีใครคาดคิดมาก่อนว่าการปล่อยลู่เสียนออกมาจะเป็นแผนลวง
แม้แต่คนที่หนีออกมาก็ไม่คิดเช่นกันว่าบทสรุปจะออกมาในลักษณะนี้
แรกเริ่มเดิมที ใ้ตั้งใจจะหนีออกมาเพียงลำพัง เขาหลบออกจากห้องได้
โดยไม่มีใครพบเห็น แต่ไม่อาจฝ่าด่านยามที่เฝ้าอยู่ตรงปากทางเข้า

ใ้ไม่ยอมใช้กำลัง และไม่ยอมทำให้เอ็กเกริกเกินไป จึงได้แต่
รอจังหวะผลัดเปลี่ยนยาม ทว่าคนที่ดูแลเรื่องนี้กลับไม่เผอเรอแม้แต่น้อย
มีหน้าซำยังวางกำลังแน่นหนาว่าตอนกลางวันเสียอีก ในขณะที่คิดไม่ตก
ลู่เสียนก็ปรากฏกายขึ้นตรงหน้า ทั้งที่ควรจะอยู่ในคุก

ลู่เสียนถูกปล่อยออกมาเดินเล่นเพราะจู่ๆ ก็อาละวาดกลางดึก ม้า
เหยียบเมฆาเป็นม้าที่มีพลังกำลังมาก จำเป็นต้องได้วิ่งทางไกลสม่ำเสมอ
ทว่านับตั้งแต่ไ้เทาขึ้นเป็นประมุขุครก็มีงานล้นมือ ไม่ค่อยได้พามันวิ่ง
เป็นเหตุให้ลู่เสียนกลายเป็นม้าอารมณ์ร้าย พอถูกรังเรียนมากเข้า ไ้เทา
จึงแก้ปัญหาด้วยการยกลู่เสียนให้ไปเจียนดูแลแทน ลู่เสียนจึงสงบเสถียร
ลงบ้าง ก่อนจะกลับเป็นม้าจอมเหวี่ยงอีกครั้งเมื่อไปเจียนไม่อยู่

ขณะนี้ไปเจียนได้รับคำสั่งให้ไปเฝ้าดูความเคลื่อนไหวของพรรค
มารที่เขตชายแดน ขาดไปเจียนไป คุณภาพชีวิตของลู่เสียนก็แย่ลง แม้
จะมีไปหลง บุตรชายคนที่สองของไ้เทา มาดูแลแทน ก็เป็นข้ารับใช้ที่ไม่
ได้เรื่องเป็นอย่างยิ่ง อาหารที่จัดมาให้ไม่เคยถูกปาก สื่อสารกันก็ไม่รู้เรื่อง

สั่งอย่างหนึ่งไหลไปทำอีกอย่าง นำโมโหเสียจริง

ลู่เสียนอยากให้ไปเจียนกลับมาโดยเร็วยิ่งนัก แต่ที่คิดถึงที่สุดคงเป็นหยางเจียนกับไปอ้ว หยางเจียนนั้นมีฝีมือแปรงขนเป็นเลิศ ส่วนไปอ้วก็สื่อสารกันรู้เรื่อง วานง่ายใช้คล่อง นำโมโหนักที่คนหนึ่งตอนนี้อยู่ไหนก็ไม่รู้ ส่วนอีกคนถูกจับไปฝึกวิชาอย่างเข้มงวด ยิ่งคิดเปรียบเทียบไปหลงกับคนโปรคทั้งสองมากเท่าไร ลู่เสียนก็ยิ่งหงุดหงิดขึ้นเป็นลำดับ กลายเป็นที่มาของการอาละวาดเตะข้าวของ จนคนดูแลต้องปล่อยให้ออกมาวิ่งกลางดึกก่อนที่จะออกมาจะพัง

ลู่เสียนออกวิ่งไปรอบๆ เขตพรคเทพสวรรค์ ขณะที่ผ่นผีเท้าลงเพื่อทอคน่องชมจันทร์ ม้าเหี้ยบเมฆาก็ได้กลิ่นคุ้นจุมจากฟุ้งไม้ กลิ่นนี้จะเป็นใครไปไม่ได้อีกแล้วนอกจากไปหลิน มันรู้สึกเฉยๆ กับไปหลิน แม้จะชอบมากกว่าเกลียด แต่ก็ไม่ยอมให้แปรงขนเค็ดขาด เพราะมือหนักเกินไป

"อี!" ลู่เสียนส่งเสียงเป็นเชิงถามคนที่กำลังซ่อนตัวว่า มาหลบทำอะไรล่ะ ล่อๆ อยู่นี่

"ซัวร์...เจียบก่อนพี่ลู่เสียน มาหลบนี่เร็ว" โป้ทำไม้ทำมือให้ม้าตัวโตเข้ามาหลบหลังฟุ้งไม้ด้วย

ลู่เสียนทำเพียงกลอกตามองมนุษย์สมอนิม ฟุ้งไม้แค่นั้นจะปิดซ่อนร่างกายอันสง่างามของมันหมดได้อย่างไร หรือต่อให้บังมิด ท่านลู่เสียนผู้นี้ก็ไม่นึกอยากทำ

เมื่อม้าไม่เล่นด้วย โป้ก็ต้องฮั่นวอนอีกหน ทำเลตงนี่เห็นความเคลื่อนไหวของยามได้ถนัด ทั้งยังไม่เป็นที่สังเกต ถ้าจะแอบออกไปก็ต้องรอจังหวะอยู่แถวนี้เท่านั้น

"ข้าต้องออกไปทำธุระสำคัญ ฟืออยู่ตรงนี้นั้นเป็นจุดเด่นนะ เคียวก็ถูกจับได้กันพอดี"

ม้าสาวเจ็ดหน้าและมองจิกเหมือนจะบอกว่า 'เรื่องของเจ้าไม่ใช่ธุระของข้า' จากนั้นสะบัดแผงคอนุ่มสลวยใส่ แล้วเดินจากไป ทว่าความ

เบื้องหน้าก็ทำให้มันวกกลับมาที่เดิม เมื่อเห็นว่าไปหลินยังไม่ยับไปไหน สายตาจับจ้องอยู่ที่กลุ่มยามตรงประตูด้านหน้า ความคิดบางอย่างก็แวบเข้ามาในหัว มันทำท่าหันคอเอี้ยวตัวเหมือนตอนสังคนแปรขนให้ ถ้าเป็นคนอื่นคงไม่เข้าใจความหมายที่แท้จริง แต่ไปเคยเดินทางกับลู่เสียนและหยางเจียน จึงเข้าใจว่านี่เป็นคำสั่งให้ตามหยางเจียนมาแปรขนให้

"ขอโทษนะพี่ลู่เสียน พี่หยางไม่อยู่ที่นี่ ตอนหัวค่ำข้าได้ยินว่าเขาอยู่ชั่วคราว ไกลจากที่นี่พันกว่าลี้ได้"

หยางเจียนได้รับคำสั่งให้ไปพบยอดฝีมือที่เร้นกายอยู่ทั่วยุทธภพ เพื่อแจ้งข่าวการกลับมาของมารเจิน รวมถึงขอความร่วมมือเผื่อมีเหตุร้ายหน้าทีนี้ค่อนข้างยาก เพราะยอดฝีมือแต่ละท่านเมื่อเร้นกายแล้วย่อมปกปิดตัวตนสุดความสามารถ คาดว่าคงไม่ได้กลับมาอีกนาน

ลู่เสียนพยักหน้าอย่างพอใจ มันใช้ขาน้ำเชียดิน ก่อนจะพยักพยเคิกไปที่ประตูด้านหน้า เป็นเชิงบอกว่าจะช่วยออกไป จงรอจงหะให้ดี

ไปพอเข้าใจท่าทีที่ลู่เสียนต้องการสื่อได้เลาๆ เขาตั้งใจจะขอบคุณแต่มาเหยียบเมฆาก็วิ่งออกไปเสียแล้ว ลู่เสียนตรงเข้าไปอาละวาดไล่ยามที่บริเวณทางออก ตะคบไฟกระจัดกระจายดับไปหลายอัน ไม่มีใครกล้าทำร้ายมาเหยียบเมฆา ได้แต่ถอยออกมาเพื่อรอให้มันสงบ ไปจึงสบโอกาสปีนกำแพงหนีออกไปโดยสะดวก

ลู่เสียนตามไปออกมาหลังจากนั้นไม่นาน ทั้งคู่วิ่งแข่งกันได้พักหนึ่งก่อนจะแยกย้ายไปทางไครทางมัน ลู่เสียนไปตามเข้ารับใช้กลับมาแปรขน ส่วนโบ่ม่งสู่แคนมายาเพื่อตามหาความรัก

ช่วงเวลาที่โบ่หนีออกมาจากหุบเขาหิมะ บริเวณชายป่าซึ่งเป็น
ทางผ่านเข้าสู่แคนมายามีเหล่าจอมยุทธ์เฝ้าจับตาคูอย่างเข้มงวดทั้งกลางวันและกลางคืน โบ่เห็นพี่ใหญ่ตัวเองเดินตรวจตราอยู่แวบๆ จึงใช้ทางเดิมที่คนนำทางพาไปไม่ได้ หรือต่อให้ใช้ได้ก็จำทางไม่ค่อยจะได้อยู่ดี โบ่จึงแก้ปัญหาตามแบบฉบับตัวเองด้วยการใช้สัญชาตญาณคลำทางเอา

โบ้ไม่มีแผนที่ ไม่คุ้นเคยเส้นทาง ทั้งยังเตรียมตัวมาไม่ดี สุดท้ายก็หลงทาง เขาเดินวนอยู่ในป่าลึกกลับมาที่เดิมเสียหลายครั้งหลายครา เเสบียงที่เตรียมมาหมดไปหลายวันแล้ว แต่แทบไม่พบสัตว์หรือพืชผลที่เค็ดมาประทังความหิวได้เลย โบ้กุมท้องที่กำลังแผดเสียงร้องอย่างทรมาณ ถึงกระนั้นก็ยังไม่หยุดก้าวเดิน เขายึดมั่นอย่างโง่งมว่าโชคชะตาจะต้องพาตัวเองไปสู่เส้นทางที่ถูกต้องแน่

ไม่รู้ว่เพราะโชคชะตามีจริง หรือเพราะความบ้าและพละกำลังที่มากกว่าคนทั่วไปกันแน่ โบ้จึงหลุดออกจากป่าทึบมาเจอหมู่บ้านคนป่าจนได้ หมู่บ้านนี้ไม่คุ้นตา มองแล้วไม่น่าจะใช้หมู่บ้านของเผ่าอิโตะที่เคยมาพักอยู่คราวก่อน

"มีใครอยู่ไหม!" โบ้ตะโกนออกไปเป็นภาษาคนป่า

อีคิจก็มีคนกลุ่มหนึ่งโผล่ออกมาจากพุ่มไม้พร้อมอาวุธ แต่พอเห็นว่าผู้บุกรุกเป็นใคร คนกลุ่มนี้ก็เบิกตากว้าง แล้ววิ่งหนีไปคนละทิศละทาง อย่างไม่คิดชีวิต

โบ้มองอาการของคนป่าเหล่านั้นอย่างไม่เข้าใจ เขาเหลียวมองด้านหลังก็ไม่เห็นว่ามีอันตรายหรือสัตว์ร้าย จึงได้แต่วิ่งตามเข้าหมู่บ้านเพื่อสอบถามความจริง ทำให้เกิดความโกลาหลุ่นวายไปกันใหญ่ ทุกคนที่เห็นโบ้ถ้าไม่วิ่งป่าราบก็หนีไปซ่อน

ความกลัวของคนป่าพวกนี้มีเหตุผล ที่แท้พวกเขาก็คือเผ่าอิโนะที่สู้กันคราวก่อน โบ้แสดงอิทธิปาฏิหาริย์ไปมาก ทุกคนจึงจำฝังใจว่าสตรีซูดซาวนางนี้คือแม่มดผู้โหดเหี้ยม ทางด้านคนถูกกล่าวหาว่าเป็นแม่มดกลับไม่รู้ตัวสักนิด จอมยุทธ์หญิงเห็นว่ามีคนยอมคุยด้วย เลยใช้กำลังคว้าตัวคนอยู่ใกล้ที่สุดมาคุยด้วยเสียเลย

"อ้าก! แม่มดตะตั่วข้าแล้ว ข้าถูกคำสาป ข้าถูกคำสาป!"

คนป่าหวีดร้องอย่างหวาดกลัว เขาครีครวญอ่อนวอนขอชีวิตต่อแม่มดอย่างเอาเป็นเอาตาย โดยไม่หยุดสังเกตเลยว่าสตรีที่คว้าตัวไว้มิได้มีเจตนาร้าย โบ้เห็นเขากลัว ก็เลยปล่อยมือก่อน หมายจะบอกให้สงบสติ

อารมณ์ แต่อีกฝ่ายกลับยิ่งลนลาน ถึงกับฉีราศต่อหน้าเลยทีเดียวนะ

"ข้ากลัวแล้ว อยากให้ข้าทำอะไรช่วยยอมทั้งนั้น แก่คำสาปให้ด้วยไว้ชีวิตข้าด้วย"

"ข้าไม่ได้สาปเจ้า ข้าแค่หลงทางแล้วก็หิวมากด้วย" โบ้อธิบาย

ไม่รู้ว่าคุณป้าตีความไปอย่างไร คำอธิบายของโบ้กลายเป็นคำสั่งไปเสียฉิบ ชายหนุ่มตะโกนบอกทุกคนว่าแม่คงจะสาปแข่งหมู่บ้านนี้ ถ้าไม่หาอาหารมาให้นางและปฏิบัติตามคำสั่งนาง

ผู้คนที่นี่กระจัดกระจายได้ยั้งคั้งนั้นก็กลับมารวมตัวกันแบบกลุ้มๆ กลัวๆ พอมีคนมากขึ้น หัวหน้าหมู่บ้านที่เรียกสติกกลับมาได้ก็สั่งให้คนจัดหาอาหารที่ดีที่สุดมาให้แม่คนชุกชากว โบ้ที่คอยถามมานานจึงอึ้งหมีพินัน ทั้งยังได้หลับพักผ่อนอย่างสบายที่บ้านของหัวหน้าหมู่บ้าน ซึ่งบัดนี้อพยพครอบครัวไปนอนกันที่อื่น

โบ้ที่กักเอาเองว่านี่คือความมีน้ำใจของคนป้า ตรงกันข้ามกับเจ้าของสถานที่ที่ตกอยู่ในความหวุ่นวิตกว่าแม่คงจะมายึดครองหมู่บ้านแห่งนี้ และทำให้ทุกคนกลายเป็นทาส แม่คนชั่วร้ายในตำนานของเผ่าคิโน้จะใช้งานทาสอย่างหนักจนตาย แล้วซุบชีวิตซากศพขึ้นมาใหม่ กลายเป็นผีร้ายที่จะต้องรับใช้แม่คนไปตลอดกาล ไม่มีวันได้รับการปลดปล่อย ซึ่งข้อหลังนี้น่ากลัวเสียยิ่งกว่าความตาย

คำคินันนั้นนอกจากผู้บุกรุกที่นอนหลับฝันดีแล้ว ไม่มีใครข่มตานอนได้เลย ทุกคนอยากหาทางขับไล่แม่คน แต่ก็กริ่งเกรงในอำนาจของนางเกินกว่าจะกระทำการใดๆ ได้ แม้แต่กระซิบปรึกษากันเสียบๆ ก็ไม่มีใครกล้า ทั้งหมู่บ้านจึงตกอยู่ในความเสียบจวบจวนรุ่งสาง

โบ้ตื่นมาอย่างสดชื่น ส่วนคนป้านั้นล้วนมีสีหน้าหม่นหมอง ผู้บุกรุกที่ยังไม่รู้เนื้อรู้ตัวกินอาหารเช้าเข้าไปเต็มคราบ แล้วเริ่มขอความช่วยเหลือให้นำทางไปยังป่าหมอก

เขตหมอกนั้นเป็นสถานที่ต้องห้ามที่ไม่ว่าเผ่าไหนก็ไม่อยากย่าง

กรายเข้าไป ทุกคนเชื่อว่ามันเป็นแคนอาธรพ์ จึงปักใจว่าแม่คงต้องการ
ทำพิธีกรรมบางอย่าง ที่อาจต้องใช้ชีวิตคนเป็นเครื่องเช่นสังเว

"ท่านต้องการคนเท่าไร" หัวหน้าหมู่บ้านถามเสียงเครียด

"ขอครบวงแค่คนเดียวก็พอแล้ว แต่ถ้าหากกลับกลั้วเหงาจะไปส่งข้า
หลายๆ คนก็ไม่ว่าหรอกนะ"

"มะ...ไม่ ท่านพุททีแรกว่าแค่คนเดียว ต้องคนเดียวเท่านั้น จะเอาไป
เพิ่มไม่ได้" หัวหน้าหมู่บ้านผู้เข้าใจผิดพยายามแจ้งใจต่อรองเพื่อปกป้อง
ชีวิตคนของตน

"ขอแค่พาไปถูกจะยังงี้ก็ได้"

ไปไม่ยอกรบวงมากนัก แต่ครั้งนี้จะให้บอกทางแล้วเดินไปเองก็
กลัวหลงอีก

"ท่านต้องการผู้หญิง หรือผู้ชาย หรือเด็ก"

"ใครก็ได้ที่รู้ทาง แต่ผู้ชายก็คืนะ"

ไปคิดในแง่ว่าหากกลับจะได้ไม่ต้องห่วงความปลอดภัย ทว่าใน
ตำนานของคนป่า การใช้เครื่องสังเวเป็นผู้ชายคือการทำยามตะ โดย
สุบเลือกของเครื่องสังเวจนแห้ง แม้จะรู้เช่นนั้น แต่เหล่าคนป่าก็มีอาจ
ขัดขืน จำเป็นต้องแลกหนึ่งชีวิตกับคนทั้งหมู่บ้าน

"ข้าจะไปเอง" นักรบคนหนึ่งอาสา

"ไม่ได้ ชาติเจ้า พวกอีโตจะยังได้ใจ บุกมายึดดินแดนเราเพิ่ม"

ครั้งก่อนพวกเขาพ่ายแพ้ในการรบ ทำให้ต้องเสียพื้นที่ล่าสัตว์ไป
ส่วนหนึ่ง แม้จะไม่เดือดร้อนมาก แต่หากถูกบีบเอาพื้นที่ไปอีก อนาคต
ต้องลำบากแน่

"ถ้าเช่นนั้น ข้าจะไปเอง" ผู้เฒ่าวัยหกสิบอาสา

"ไม่ได้ พ่อหมอเป็นคนทำยา ชาติท่านจะเป็นเช่นไร"

"ข้าไปเอง ข้าอยากไป" เด็กน้อยที่เพิ่งจะแปดขวบอาสา เขาไม่
เกรงกลัวเพราะยังอ่อนเคียงสายยังนัก

"เจ้ารู้ทางไปป่าหมอกเสียที่ไหน" มารดาของเด็กน้อยปราม

คนต่อไปที่อาสาคือ บุตรชายของหัวหน้าหมู่บ้าน แต่ทุกคนก็คัดค้านอีก เพราะเขาต้องสืบทอดตำแหน่งต่อไป ด้วยเหตุนี้เด็กหนุ่มเคราะห์ร้ายคนหนึ่งจึงถูกบังคับให้เป็นตัวแทน เขากำพร้าพ่อแม่และไม่มีอะไรโคตรเด่น หัวหน้าหมู่บ้านจึงเกลี้ยกล่อมว่าจะสรรเสริญเขาคุญผู้กล้า นับจากนี้ เด็กหนุ่มที่ถูกปฏิบัติอย่างกาฝากมาทั้งชีวิตเลยตัดสินใจยอมเสียสละตน เขานำทางแม่มคชชุกขาวไปยังป่าหมอก เมื่อถึงจุดหมายแล้วก็เผชิญหน้ากับนางอย่างหาญกล้า

"ถึงที่แล้ว อยากทำอะไรข้าก็ทำเลย"

เด็กหนุ่มหลับตา เขาปล่อยแขนลงอย่างผ่อนคลาย นึกถึงนามของตัวเองที่จะถูกสลักไว้บนศิลาผู้กล้ากลางหมู่บ้าน คนในเผ่าคิดในจะต้องสรรเสริญเขาไปตราบนานเท่านาน ความอึดเอนนี้ทำให้เขาไม่รู้สึกลัวอีกต่อไป แม้ว่าแม่มคชชุกขาวกำลังจับมือตน

"ขอบคุณนะ" เสียงหวานใสดังที่ข้างหู

นี่คือการขอบคุณธรรมดา แต่หนุ่มน้อยเผ่าคิดในกลับคิดไปว่ามันเป็นมนตรา สมองเลยพลอยแปลสิ่งที่นางเอ่ยไม่ออกเสียอย่างนั้น สิ่งที่เขารู้แน่ชัดคือ แม่มคชคยบางสิ่งใส่มือเขา จากนั้นก็ได้ยินเสียงฝีเท้าค่อยๆ ถอยห่างออกไป เด็กหนุ่มยืนรอความตายอยู่นาน แต่สิ่งที่เฝ้ารอก็มาไม่ถึง เขาจึงเปิดเปลือกตา แล้วพบว่าร่างกายตนไม่มีความผิดปกติอันใด สิ่งที่แม่มคชชุกขาวมอบให้คือ เงินที่พวกคนนอกใช้กัน

'เป็นไปได้อะไรที่ข้าไม่ถูกฆ่า ข้ายังได้ของตอบแทนอีก หรือข้าจะตายแล้วไม่รู้ตัว'

เด็กหนุ่มยืนคิดจนหัวแทบแตกก็ไม่ได้รับคำตอบ เขาจึงกลับไปยังหมู่บ้าน แล้วเล่าเรื่องทุกอย่างให้หัวหน้าหมู่บ้านฟัง หลายคนไม่เชื่อว่าแม่มคชจะไม่ทำอะไร ทุกคนรังเกียจเขายิ่งกว่าเดิมเพราะคิดว่าโดนคำสาปร้ายมา เพื่อไม่ให้เกิดความวุ่นวายในหมู่บ้าน เด็กหนุ่มก็เลยโดนแยกให้ออกไปอยู่ที่อื่นเป็นการชั่วคราว พร้อมกันนั้นหัวหน้าหมู่บ้านก็ปลอบใจทุกคนว่า

"แม่มดชุดขาวจากไปแล้ว นางคงไม่กลับมาที่นี่อีก อย่าได้แตกตื่นกันไป"

คำประกาศของหัวหน้าหมู่บ้านทำให้ทุกคนอุ่นใจขึ้น น้าเสร์ทำให้การคาดคะเนนั้นผิดมหันต์ ผ่านไปได้แค่สองวัน แม่มดชุดขาวก็กลับมาทำให้ทุกคนอกสั่นขวัญแขวนตอนกลางดึกเพื่อ 'ขอข้าวกิน'

การเข้าไปในแคนมานานไม่ใช่เรื่องง่าย แม้จะมีแหวนอันธการ และรู้ทางเข้าก็ยังต้องหากลไกที่ซ่อนอยู่ให้พบเสียก่อน เพื่อเปิดการทำงานของแหวน นอกจากนี้ยังต้องเข้าไปในช่วงเวลาที่เหมาะสม คนของพรรคมารที่ถูกส่งมาทำงานข้างนอกจะรู้ขั้นตอนและวิธีการคำนวณเวลา แต่จุดที่มีกลไกนั้นเปลี่ยนไปเรื่อยๆ ต้องใช้ไหวพริบปฏิภาณหาเอาเอง

โบ้ที่ค่อนข้างหัวขี้จึงหากลไกไม่พบ เขาพยายามจนหมดแรงเลยกลับเข้าหมู่บ้านไปขออาหาร ได้กินอิ่มนอนพักเต็มที่ก็กลับป่าหมอกใหม่ทุกครั้งที่เขาให้ช่วยนำทางไปป่าหมอก จะมีเด็กหนุ่มคนเดิมมาทำหน้าที่เด็กหนุ่มคนนี้มีชื่อว่า 'อีวาโน' การที่อีวาโนยังอยู่รอดปลอดภัยและได้รับเหรียญเงินกลับมาเป็นรางวัลทุกครั้ง ทำให้คนในหมู่บ้านมองโบ้เปลี่ยนไป จากเดิมที่คิดว่านางเป็นแม่มดชั่วร้าย ก็เริ่มมองว่านางเป็นแม่มดที่มีพฤติกรรมแปลกประหลาดและไม่น่าจะมีพิษภัย

พวกเด็กๆ เริ่มเข้ามาเล่นกับโบ้ ผู้ใหญ่บางคนก็พูดคุยด้วย เหลือเพียงหัวหน้าหมู่บ้านกับพวกนักรบที่ยังคงเฝ้าระวังกันอยู่ เมื่อเวลาผ่านไปอีกระยะหนึ่ง ความระมัดระวังก็เริ่มหย่อนหายเสียที่ยังไม่ทันเกิดความรู้สึกต่อกัน แม่มดชุดขาวก็หายตัวไป คนในหมู่บ้านต่างโล่งใจที่หญิงสาวจากไปเสียได้ มีแต่อีวาโนเท่านั้นกระมังที่รู้สึกเหงา เขาเป็นคนเดียวที่รู้ว่าแม่มดชุดขาวมิได้น่ากลัวอย่างที่ทุกคนคิด นางบอกเขาว่าตัวเองเป็นเพียงจอมยุทธ์ที่รักการผจญภัย แม้มันจะเป็นคำโป้ปด เด็กหนุ่มก็เต็มใจเชื่อเช่นนั้น

อีวาโนรู้ว่านางต้องไปทำธุระในป่าหมอก ไม่มีกำหนดกลับแน่นอน

เขาจึงแอบทำนายชะตาให้นาง โดยใช้วิธีที่ผู้อาวุโสในเผ่าเคยทำ เริ่มแรกคือก่อไฟด้วยไม้จากเถาว์ลยี่ส้มม่วง แล้วนำใบไม้จากเถาว์ลยี่ชนิดเดียวกันมาอังรอบเปลวไฟ วนไปทางขวาสามรอบ ซ้ายสามรอบ แล้วเอ่ยนามผู้ต้องการทำนายชะตาให้ ถ้าคนคนนี้มีเคราะห์ ใบไม้จะเปลี่ยนสีจากม่วงเป็นดำ ถ้าเปลี่ยนแค่ขอบถือว่าโชคร้ายเล็กน้อย ครึ่งใบถือว่าเจ็บหนัก ส่วนทั้งใบหมายถึงชีวิต

เด็กหนุ่มทำพิธีกรรมแล้วพลิกใบไม้ขึ้นมาดู ผลคือมันเปลี่ยนสีตรงกลาง กินบริเวณไม่ถึงครึ่งใบ ทำให้วางใจได้ แต่ที่ทำให้งุนงงคือรูปแบบของมัน

"ดูไปก็คล้ายรูปหัวใจอยู่นะ หมายความว่าอย่างไรกัน"

เด็กหนุ่มมองรอยปริศนาอย่างไม่เข้าใจ ครั้นจะไปถามผู้เฒ่าก็ไม่กล้า เลยปล่อยยให้คาใจอยู่นั่น

ในขณะที่อิวาโนทิ้งใบไม้ซึ่งเปลี่ยนสีเป็นรูปหัวใจลงบนพื้น ใบก็มาถึงถ้ำซึ่งเขาเข้าใจว่าเป็นทางเข้า ทั้งที่ในความเป็นจริง มันคือกับดักที่เตรียมไว้จัดการผู้บุกรุก ใบเดินเข้าไปไม่ทันไรก็เหยียบกับดัก ถูกลูกดอกชุดใหญ่โจมตี จอมยุทธ์หญิงอาศัยปฏิกิริยาตอบสนองอันรวดเร็ว จัดการใช้ดาบปิดป้องจนรอดมาได้หวุดหวิด ทว่าดวงคล้ายจะมีเคราะห์อย่างที่ว่าอิวาโนทำนาย ใบเจอกับดักอันตรายไปหลายอัน ถ้าชุดขาวที่สวมไม่มีคุณสมบัติดั่งเกราะอ่อน คงได้ฟกช้ำคำเหียวกันบ้าง

ใบเสียเวลาไปหนึ่งชั่วยามกว่าจะมาถึงทางแยกที่เขาพบนกสีเงิน สัตว์ขนาดญานบอกระบ๊ว ใช้ตรงนี้แน่ ถูกต้องแล้ว เขาก็เลยหยุดรอให้นกสีเงินปรากฏกาย

"มาสิเจ้านกน้อย จิบๆ กูกๆ"

ใบเรียกนกเรียกไถ่แล้วไปหมด ลงทุนหยิบเสบียงออกมาเป็นของล่อก็ยังไม่เกิดอะไรขึ้น กระทั่งหนึ่งชั่วยามผ่านไป ใบจึงตัดสินใจได้ว่าต้องพึ่งตัวเอง

"โอเพนเซซามิ" ไบ๋ลุกขึ้นร่ายคาถาเดินท่าเช็กซี
เงียบกริบ กำแพงไม่ยับ แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่ใช้ปัญหา
'ไม่เปิดให้ ก็ใช้คืนถิ่นเอาโลกค่า'

โครม! เสียงฝ่าเท้าประทับหินตามด้วยแรงสั่นสะเทือนขนาดย่อม
ไม่ก็อึดใจ กำแพงหนาก็พัง ออกแรงอีกนิดหน่อยก็กว้างเป็นช่องพอให้
ลอดเข้าไปได้แบบสวยๆ

ไบ๋เดินยืมร่างวิ่งเข้าไปในทางลับ แสงสว่างรำไรปลายอุโมงค์นำ
มาซึ่งความหวัง คนช่างมโนคิดอย่างเพ้อฝันว่า ชายหนุ่มคนนั้นกำลังรอ
เขาอยู่ในสวนสวยดูแคนสวรรค์แห่งนี้

ไบ๋ยิ้มกว้างพร้อมหยิบทาสู่แสงอาทิตย์ ฉับพลันรอยยิ้มก็หุบลง เมื่อ
พบว่าสถานที่ซึ่งเคยงดงามได้เปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง บัดนี้สวนสวยกลับ
เหี่ยวเฉา ต้นไม้ใหญ่ไม่เพียงแห้งตาย ยังกลายเป็นสีคำจวนดูเหมือนถูก
ใครสูบล้างชีวิตไปหมดสิ้น ผืนดินแตกกระแหง แม้แต่ต้นหญ้าสักต้นก็
ไม่มีขึ้น

"นี่มันอะไรกัน เกิดอะไรขึ้น"

ไบ๋มั่นใจว่ามาไม่ผิดที่จึงกวาดตาดูโดยรอบ ความเสียหายนี้เกิดขึ้น
เป็นวงกว้าง แต่ก็ยังมองเห็นแนวป่าสีเขียวอยู่ เขาลองค้นหาต้นสายปลาย
เหตุดู ทว่าไม่พบสิ่งผิดปกติ ไบ๋ไม่รู้เลยว่าที่สวนสวยแห่งนี้ไม่อาจคงอยู่
เป็นเพราะแหล่งพลังงานถูกชิงไป สุวรรณมาลีเมื่อหยั่งรากจะให้พลัง
มหาศาลแก่สรรพชีวิต แต่เมื่อถูกเค็ดคอกไป มันจะเหี่ยวเฉาในข้ามคืน
พืชพันธุ์ที่ต้องพึ่งพิงพลังของสุวรรณมาลีเพื่อผลิออกผลอย่างฝืน
ธรรมชาติจึงเสื่อมสลายในพริบตา

ตัวต้นเหตุยังคงเดินงงโดยไม่รู้เรื่องราวต่อไป อีกทั้งไม่รู้ว่าจะหนี
ถูกคนของพรรคมารจับตามอง ทุกสถานที่ในแดนมายาล้วนมีเวรยาม
แม้สวนแห่งนี้จะไม่เหลือความงามแล้ว ก็ยังมีคนเฝ้าอยู่ เมื่อมีผู้บุกรุก
ชายหนุ่มจึงส่งสัญญาณเตือนออกไป แต่สัญญาณนั้นถูกระงับโดยตัวแทน
หัวหน้าสาขาคนหนึ่ง

'หัวหน้าสาขา' คือคำที่ใช้เรียกผู้มีอำนาจลงมาจากผู้อาวุโส ผู้อาวุโสคนหนึ่งจะแต่งตั้งหัวหน้าสาขาได้ไม่เกินแปดคน ดังนั้นทั้งพรรคจะมีหัวหน้าสาขาอยู่สี่สิบแปดคน ในกรณีที่หัวหน้าสาขาเสียชีวิต หรือถูกปลดออกจากตำแหน่ง จะแต่งตั้ง 'ตัวแทนหัวหน้าสาขา' ขึ้นมาเพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปโดยสะดวก ตำแหน่งนี้มักคงอยู่ไม่นาน ถ้าไม่ถูกเลื่อนขึ้น ก็โดนถอดออก แต่ในกรณีของเสียวเชา นั้นต่างออกไป

เสียวเชาเป็นคนในสังกัดผู้อาวุโสจิ่วซือ ผู้อาวุโสลำดับสามซึ่งชอบคันคว่าเรื่องยาพิษ ส่วนใหญ่จะเร้นกายมิไคร่ยุ่งเกี่ยวกับการภายใน หลังจากหัวหน้าสาขาคงเสียชีวิต เขาจึงได้ขึ้นมาเป็นตัวแทน จนบัดนี้ก็ผ่านไปกว่าสิบปีแล้ว

ครั้งที่ได้พบกับผู้อาวุโสเมื่อหลายปีก่อน ชายหนุ่มได้ทวงถามเรื่องการแต่งตั้ง ท่านผู้อาวุโสก็ให้สัญญาว่าหากทำผลงานได้ดีจะเลื่อนตำแหน่งให้ ทว่าสิ่งที่เขาตั้งใจทำกลับไม่เคยประสบความสำเร็จ วันนี้ท่านประมุขมีงานเลี้ยง บรรดาหัวหน้าสาขาล้วนถูกเรียกตัวมา ไม่นานอาจมีการแต่งตั้งโยกย้าย ตัวเขาที่ไม่เข้าตาต้องถูกปลดแน่

ขณะที่กลัดกุ้ม เสียวเชาก็ได้พบลาภก้อนใหญ่ เขาบังเอิญพบผู้บุกรุกที่เป็นสตรีโฉมงาม นางเข้ามาได้ลึกลับแสดงว่ามีวรยุทธ์สูง เขาจึงเฝ้าสังเกตอยู่ห่างๆ จนพบว่ากระบี่ที่นางใช้มีสัญลักษณ์เกล็ดหิมะอันเป็นหลักฐานชั้นดีว่า บรรพบุรุษของนางกับพรรคมารมีความแค้นต่อกันอย่างล่ำลึก

"ข้าจะจัดการนางเอง" เสียวเชาออกคำสั่งด้วยรอยยิ้มชั่วร้าย

ยามซึ่งเป็นผู้น้อยได้ฟังก็ถอยออกมาแต่โดยดี สบโอกาสให้เสียวเชาลบกลืนอายตัวเองและสะกดรอยตามไป วิชาของพรรคมารนี้จัดเป็นวิชาระดับสูง ทว่าด้วยฝีมือไปหลิน ย่อมตรวจจับได้ทันทีว่ามีคนสะกดรอยตาม นำเสียวคายที่บัดนี้ผู้ครอบครองร่างคือโบ้ ความสามารถนี้จึงสูญเปล่า

แม้จะผ่านอันตรายมาหลายครั้ง โบ้ก็ยังไม่สำเหนียกว่าควรระวัง

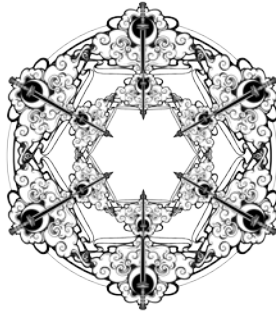
ตัว เมื่อไม่มีหยางเจี้ยนกับไปอ๊วค้อยคุ่มกัน กว่าจจะรู้ตัว ภัยร้ายก็ถีบกลานเข้ามาแล้ว เข้มเคลือบยาพิษพุ่งเข้าปักหลังมือจอมยุทธ์สาวอย่างแม่นยำ ตรงกับจุดซึ่งมีเส้นเลือดอยู่พอดีพอดี พิษรุนแรงกระจายเข้าสู่ร่างกายอย่างรวดเร็ว ส่งผลให้ร่างกายหมดเรี่ยวแรง สติเริ่มเลือนราง

โป๊ซิ่นตัวเอาไว้ไม่ให้ล้ม พร้อมกันนั้นก็ชักกระบี่ออกมาเพื่อป้องกันตัวเอง

"ใคร..."

เขาผืนพุดได้แค่นั้น ก็เข่าอ่อนจนทรุด มือที่กำลังกระป๋ไว้เริ่มคลายออก สิ่งเดียวที่ทำได้ในขณะนี้คือ ผืนตัวเองไว้ไม่ให้หลับ โป๊เร่งเดินลมปราณเพื่อขับพิษ น่าเศร้าที่ไม่อาจต้าน เพราะคนร้ายปาเข็มพิษอีกเล่มใส่เขา สิ่งสุดท้ายที่โป๊รับรู้ก่อนจะหมดสติไปคือ ใบหน้าบิดเบี้ยวของชายวัยกลางคน และเสียงหัวเราะอันชั่วร้าย

บทที่ ๓ ของโผไท้

'หมู่คึกเจ็ดคารา' คือสถานที่พำนักของประมุขพรหมมารและเหล่าผู้อาวุโส ลักษณะเป็นเรือนเจ็ดหลัง ตั้งกระจายกัน โดยมีเรือนใหญ่ชื่อ 'เรือนจื่อ' อยู่ตรงกลาง รายล้อมด้วยเรือนย่อยอีกหกหลัง แต่ละเรือนมี 'พ่อบ้านประจำเรือน' ทำหน้าที่ดูแลความเรียบร้อย แม้งานส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องจิปาละ แต่จะดูแลคนเหล่านี้มิได้

การรับใช้ใกล้ชิดคนเหล่านี้ย่อมหมายถึงการได้รู้เห็นความลับและความเป็นไปที่คนทั่วไปมีอาจจะต้อง เพื่อป้องกันไม่ให้ความลับเหล่านี้รั่วไหล กระบวนการคัดสรรพ่อบ้านจึงใช้วิธีเฉพาะที่สืบทอดกันมา และให้สิทธิ์พ่อบ้านในแต่ละเรือนเลือกผู้สืบทอดด้วยตัวเอง โดยเหล่าผู้อาวุโสไม่มีสิทธิ์เข้ามาแทรกแซง สิทธิพิเศษที่ได้มาทำให้ตำแหน่งพ่อบ้านประจำเรือนมักสืบทอดกันในหมู่เครือญาติและลูกบุญธรรม

เหตุที่เป็นเช่นนั้น เพราะเหล่าพ่อบ้านประจำเรือนมักอุทิศตนต่อหน้าที่จนมิได้แต่งงาน เพื่อให้มีผู้สืบทอดที่มีคุณสมบัติครบถ้วน กว่าครึ่งนิยมรับญาติหรือเด็กที่มีแววมมาเป็นลูกบุญธรรม แล้วถ่ายทอดวิชาความรู้

ให้ พ่อเคิบใหญ่ถึงวัยที่ช่วยงานได้ก็จะกลายมาเป็นพ่อบ้านฝึกหัด โดยตำแหน่งนี้มีได้หลายคน เพื่อให้เกิดการแข่งขัน

เรือนย่อยทุกเรือนมีพ่อบ้านฝึกหัดไม่ต่ำกว่าสอง ทว่าเรือนใหญ่ ซึ่งเป็นเรือนของท่านประมุขกลับมีพ่อบ้านฝึกหัดเพียงหนึ่งเดียวคือ ลีซง คนอื่นมองมาย่อมคิดว่า ตำแหน่งพ่อบ้านแห่งเรือนจื่อคนต่อไปต้องเป็นของลีซงอย่างแน่นอน จนนำมาซึ่งความริษยา แต่กลับไม่มีใครขวญกล้าเสนอตัวเป็นคู่แข่งของเขาสักคน เพราะกิตติศัพท์ความน่ากลัวของจิงซู พ่อบ้านเรือนจื่อคนปัจจุบัน

พ่อบ้านฝึกหัดภายใต้การดูแลของชายผู้นี้ล้วนบาดเจ็บ ไม่ก็เสียชีวิตจากการทดสอบ เหล่าเด็กหนุ่มต้องทรมานจากการถูกพิษและลอบสังหารไม่เว้นแต่ละวัน รวมถึงการเคี่ยวกรำให้ฝึกร่างกายและจิตใจอย่างหนัก จิงซูประกาศกร้าวว่ากัจวัตรเหล่านี้จะยุติลงต่อเมื่อเขาลงจากตำแหน่งเท่านั้น ไม่มีใครทนได้นานเกินปี แต่ลีซงก็อยู่มาได้ถึงเจ็ดปี

ชายหนุ่มวัยยี่สิบผู้นี้มิได้เลอเลิศกว่าคนทั่วไป แต่อดทนและมีคุณสมบัติบางอย่างที่ถูกใจจิงซู พ่อเค่าวัยเจ็ดสิบผู้แสนเข้มงวดยอมผ่อนปรน ให้โอกาสลีซงแก้ตัวใหม่หลายครั้งหลายครา เพราะความรู้สึกที่ลีซงมอบให้ท่านประมุข ลีซงเป็นเด็กที่ถูกเลี้ยงดูโดยได้ยินวีรกรรมและเรื่องราวความยิ่งใหญ่ของมารเงินไม่เว้นแต่ละวัน เด็กน้อยปัญญาออกมาจากใจว่า ชีวิตนี้มีได้เป็นของคุณ แต่เป็นของท่านประมุข ความภักดีของเขาซึมลึกอยู่ในกระดูกและจิตวิญญาณ ซึ่งคุณสมบัตินี้หาได้ยากยิ่งในหมู่คนรุ่นใหม่ ที่มีเคยได้พบหน้าและตระหนักถึงความยิ่งใหญ่ของนายเหนือหัว

ลีซงเฝ้ารอวันที่ท่านประมุขจะคืนจากการลบล้างตลอด เขาปีติยินดีจนหลังน้ำตา เมื่อได้เข้าพบนายเหนือหัวแห่งตนเป็นครั้งแรก ท่านประมุขตัวจริงนั้นดูน่าเกรงขามและคงมากกว่าในภาพวาดหลายพันเท่า สองขาของลีซงสั่นระริกจนแทบยืนไม่อยู่เมื่อถูกจ้องมอง ท้ายที่สุดเขาก็ทรุดลงกับพื้น หูดับตาบอด ไม่ได้ยินแม้แต่คำน้อยว่าท่านประมุขเอ่ยถาม

สิ่งใด รู้ตัวมีสติคืนมาอีกครั้งก็ถูกทิ้งไว้ลำพังเสียแล้ว

'น่าขายหน้า ช่างน่าขายหน้ายิ่งนัก ข้ามันคนโง่ ข้ามันคนไม่เอา
ถ่าน'

ลีซงอับอายเมื่อนึกถึงการกระทำของตน เขากลับมาร้องไห้อย่าง
หนักเพราะคิดว่าต้องถูกขับไล่ออกจากเรือนจื่อแน่น ทว่าการณ์กลับไม่เป็น
เช่นนั้น ท่านประมุขให้โอกาสต่อการกระทำเสียมารยาท ท่านไม่เพียง
ไม่กล่าวโทษ ยังอนุญาตให้เขารับใช้ต่อไป

"แต่ตอนนี้ เจ้าจะได้เป็นคนจกบันทิก แต่อย่าได้ทะนงตนไป เจ้ายัง
ต้องเรียนรู้อีกมาก" จึงพูดลากับลีซง

"ขอรับ ข้าจะตั้งใจทำงานให้ดี" ลีซงรับคำอย่างแข็งขัน แล้วร้องไห้
ออกมาอีกครั้งด้วยความยินดี

'คนจกบันทิก' คือเข้ารับใช้ใกล้ชิดผู้มีหน้าที่บันทิกทุกอย่างเกี่ยวกับ
ท่านประมุข โดยบันทิกนี้จะแยกเป็นบันทิกคิขซึ่งเป็นบันทิกรายวัน บันทิก
สรุปลซึ่งเป็นบันทิกรายเดือนที่จะสรุปใจความสำคัญของรายวันมาอีกที
และบันทิกประจำปีซึ่งจะรวมเหตุการณ์อันโดดเด่นในรอบปีมาไว้ด้วยกัน
พอสะสมบันทิกประจำปีได้มากๆ เข้า ก็จะจัดทำสิ่งที่เรียกว่า 'บันทิก
วิรกรรม' ขึ้นมา เพื่อเผยแพร่แก่คนในพรรคมาร

ลีซงผู้อ่านบันทิกวิรกรรมมาไม่ต่ำกว่าร้อยรอบรู้สึกภาคภูมิใจเป็น
อย่างยิ่งที่ได้ทำหน้าที่นี้ เขาควักปลายพู่กันเขียนทุกสิ่งที่เห็นอย่างแข็งขัน
แม้มันจะซ้ำซากน่าเบื่อปานใดก็ไม่อาจลดทอนศรัทธาที่เขามีต่อท่านผู้
ยิ่งใหญ่ได้ ในบันทิกทุกหน้าล้วนมีคำแสดงความชื่นชมแผ่มา ยกตัวอย่าง
บันทิกช่วงต้นปี

วันที่ 12 เดือน 1 ปี 218 (นับตามอายุของท่านประมุข)

สองยามสาย ท่านประมุขตื่นนอน ลุกขึ้นมาบิดตัวอย่างสง่า แล้ว
เรียกหาซาร้อนทันที คิมเสรีจก็หยิบหนังสือ บันเทิงจรด ขึ้นมาอ่าน

สามยามสาย เรียกให้คนยกสำรับเข้ามา ท่านประมุขกินข้าวไป

ครึ่งยาม กับข้าวสับอย่าง แต่กินแค่ผัดผักกับปลาทอดเล็กน้อย จากนั้น
เรียกหาซาร้อนและงีบพักหลังอาหารครึ่งชั่วยาม

หนึ่งยามบ่าย ลูกขึ้นมามองทิวทัศน์ด้านนอกด้วยแววตาเหมือน
กำลังขบคิดปรัชญาอันลึกซึ้ง

สองยามบ่าย พาสัตว์ผู้พิทักษ์ออกไปเดินเล่น ทุกย่างก้าวล้วนแสดง
ออกถึงวรยุทธ์อันล้ำเลิศ

หนึ่งยามเย็น อาบน้ำและกลับมาอ่านหนังสือ บันทึกจรีศ ต่อ
สองยามค่ำ รับประทานอาหารเป็นประเพณีทรงเครื่อง ชมวารสาร แต่กินไป
เพียงครึ่งยาม

ยามมืด นั่งสูบยาชมจันทร์ เรียกหาสุรากับแกล้มเป็นขนมหวาน
ท่านประมุขดื่มได้สมชายชาตรียิ่ง สุราหลายกาหมดไปโดยไม่เมา ส่วน
ขนมหวานก็คืบคลานไปเพียงคำเดียว ที่เหลือยกให้ท่านพูนุ่ม (สัตว์ผู้พิทักษ์)

สองยามดึก เข้านอนโดยไม่ดับไฟ

บันทึกกิจวัตรประจำวันอันแสนเกียจคร้านของประมุขพรรคमार
ดำเนินไปในลักษณะนี้หลายเดือน สิ่งที่เปลี่ยนไปมีแค่ชื่อหนังสือที่อ่าน
กับกิจกรรมสร้างความบันเทิงที่ทำได้ด้วยตัวคนเดียว เช่น เล่นดนตรี เดิน
หมา วาดภาพ นานๆ ครั้งจะมีท่านผู้อาวุโสลำดับสองและสามมาพบ

สี่ขงไม่เคยเดือดร้อนกับความเจียบสัดของเรือนจื่อและความ
ซ้าซากจำเจ กระทั่งเริ่มเขียนบันทึกเดือนที่หก เขาก็ได้ตระหนักว่ายังไม่
พบเหตุการณ์สำคัญอันใดที่นำมาใส่ในบันทึกประจำปีได้ หากเป็นเช่นนี้
ต่อไป บันทึกประจำปีจะว่างเปล่า ซึ่งไม่เคยเกิดขึ้นเลยนับแต่แต่งตั้งคน
จดบันทึก

"ข้าจะทำเช่นไรดี เป็นความผิดของข้าโดยแท้"

สี่ขงพรั่โทษตัวเองว่าไร้บุญวาสนา ชายหนุ่มผู้รักศิจนังงมไม่
เฉลียวใจเลยว่า ความผิดทั้งหมดนั้นอยู่ที่ท่านประมุขจอมขี้เกียจ มารเงิน
จงใจให้บันทึกประจำปีว่างเปล่า เพราะสิ่งนี้จะเป็นหลักฐานว่าคนได้บรรลุ

วิถีแห่งการใช้ชีวิตไปวันๆ แล้ว

วิถีตามความต้องการของสองนายบ่าวค้านกันราวกับขาวและดำ สีซึ่งเป็นแค่ขาวรับใช้ตัวจ้อย ย่อมไม่มีสิทธิ์กะเกณฑ์ให้นายเหนือหัวลุกขึ้นมาปฏิบัติหน้าที่อย่างจริงจังได้ ชายหนุ่มจึงหันไปภาวนาให้มีเรื่องดีๆ ที่ควรค่าแก่การบันทึกเกิดขึ้น

ดูเหมือนโชคชะตาจะเข้าข้างสีชมพูมากทีเดียว วอนขอไม่ทันไร ท่านประมุขก็อนุญาตให้จัดงานเลี้ยงขึ้น สถานที่คือโรงสำราญ ซึ่งอยู่ใกล้กับลานกว้างที่ใช้จัดงานประลองฝีมือ ตามธรรมเนียม พ่อบ้านเรือนจื่อจะต้องเป็นคนดูแลตรวจสอบทุกอย่าง ตั้งแต่อาหารการกินเรื่อยไปจนถึงของขวัญที่ถูกส่งมา นี่เป็นโอกาสอันดีที่สีชมพูจะได้เรียนรู้ แต่เขาไม่กล้าทำอะไรตามอำเภอใจ เพราะยังมีหน้าที่จดบันทึกอยู่ จึงรอคำสั่งอยู่เงียบๆ ในที่สุดก็ถูกเรียกตัวไปยังสถานที่จัดงานเลี้ยงตอนบ่าย

โรงสำราญซึ่งใช้เป็นสถานที่จัดเลี้ยงคลาคล่ำไปด้วยเหล่าข้ารับใช้ที่กระตือรือร้น งานนี้เป็นของเรือนจื่อ แต่ก็มีคนจากเรือนอื่นๆ มาช่วยหลายคน เพราะจัดอย่างกะทันหัน และข้ารับใช้ในเรือนจื่อก็มีไม่มากนัก นอกจากจิ้งชูกับสีชมพูแล้ว ก็มีสองสาวพี่น้องอ้อเหมยกับอ้อฉิ่ง

"ท่านพ่อ...พวกเราмаกันหมด แล้วใครจะช่วยท่านประมุขแต่งตัว" สีชมพูถาม

จิ้งชูมองอย่างพอใจที่สีชมพูเริ่มมีนิสัยช่างสังเกต ถึงกระนั้นก็ยังตอบบุตรบุญธรรมด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

"ท่านผู้อาวุโสจิวซือจะเป็นคนจัดการ"

"เช่นนี้เอง"

ผู้อาวุโสจิวซือหรือผู้อาวุโสลำดับสามนั้นสนิทสนมกับท่านประมุขมากกว่าผู้อาวุโสลำดับอื่น ว่ากันว่าในอดีตท่านประมุขเคยเกือบจะรับเป็นบุตรบุญธรรมด้วยซ้ำ แต่ผู้อาวุโสจิวซือไม่ต้องการเช่นนั้น คนเก่าคนแก่ที่ช่างซุบซิบนินทาบอกว่าผู้อาวุโสจิวซือหมายมั่นอยากได้ตำแหน่งฐหิณประมุขพรรค ทว่าท่านประมุขไม่เคยคิดกับนางเป็นอื่น บ้างก็ว่าทั้งคู่

มีความสัมพันธ์ลึกซึ้งต่อกัน แต่จิวซือยึดติดกับตำแหน่งผู้อาวุโส จึงไม่เรียกครองสิทธิ์ที่ควรได้

ความจริงเป็นเช่นไร ลีซิงไม่อาจรู้ เขาเก็บคำนิทาเอาไว้เป็นเพียงข้อมูลประกอบ แล้วปักใจเชื่อเฉพาะสิ่งที่เห็นด้วยสองตา ท่านจิวซือสนิทสนมกับท่านประมุขมากกว่าคนอื่นดังคำเขาว่า นางเข้าพบท่านประมุขได้เลยโดยไม่ต้องแจ้งล่วงหน้า และท่านประมุขก็มักโอนอ่อนผ่อนตามนางหลายประการ ยกตัวอย่างเรื่องยาบำรุง แม้ท่านประมุขจะยืนยันกรานว่าไม่จำเป็นต้องกิน แต่เมื่อท่านจิวซือยืนยันให้ ท่านประมุขก็หยิบเข้าปากโดยง่าย ส่วนเรื่องความสัมพันธ์ทางกาย ลีซิงไม่เคยเห็นว่ามီးอะไรมากไปกว่าการจับมือ

พ่อบ้านฝึกหัดพักเรื่องผู้อาวุโสลำดับสามเอาไว้ในใจ แล้วรีบเร่งจัดเตรียมโต๊ะตามรายชื่อแขก นอกจากผู้อาวุโสและหัวหน้าสาขาแล้ว ยังมีหัวหน้าหน่วยต่างๆ ตลอดจนบุคคลที่มีความสำคัญในการขับเคลื่อนพรรคเข้าร่วมด้วย นับรวมแล้วได้หนึ่งร้อยคนพอคิบบอกดี

ทุกคนในรายชื่อมารวมตัวกันก่อนเริ่มงานระยะหนึ่ง ไม่มีใครเข้าไปนั่งประจำที่เลย พวกเขาต่างก็พร้อมใจตั้งแถวรอรับท่านประมุข ลีซิงได้มีโอกาสเห็นคนที่รู้จักแต่เพียงนามก็วันนี้ เขาไม่เคยคิดเลยว่าหัวหน้าสาขาคนหนึ่งจะเป็นขุนนางผู้ใหญ่ในแคว้นเจียงเจียง จริงดังคำท่านพ่อว่า พรรคमारไม่เคยเสื่อมอำนาจ ไม้ใหญ่ต่อให้ถูกโค่นก็ยังเหลือรากหยั่งลึกในผืนดิน

บรรดาแขกหรืออิกนัยคือเหล่าผู้คนที่ถูกเรียกตัวมารวมกัน ยืนรออยู่ประมาณสองชั่วยาม นายเหนือหัวที่ทุกคนรอคอยก็มาถึงพร้อมกับผู้อาวุโสลำดับสาม ภาพที่ปรากฏต่อสายตาก่อให้เกิดความเงิบงันราวกับแก้วหุดดับไปชั่วขณะ ลีซิงเข้าใจถึงความงามสะกดสายตาของบุคคลทั้งสอง รวมถึงความกดดันที่แผ่ออกมา เขาสมควรชื่นได้แล้ว แต่พอเห็นทั้งสองอยู่ในชุดที่เป็นทางการ ก็อดตะลึงค้างไม่ได้

ท่านประมุขสวมชุดสีดำลิบม่วง ตัดกับเรือนผมสีเงินซึ่งบัดนี้ถูก

มักรวบเอาไว้อย่างบรรจง ส่วนผู้อาวุโสหรือซือสมชุกสี่เที่ยวหยกที่ดูค่อนข้างเปิดเผย รับกับรูปร่างเฝ้าชวน พอรวมเข้ากับใบหน้าอันงดงาม ก็ยากจะหาคนมาหาบรตมี หากไม่รู้จักความจริงมาก่อน คงยากที่จะเชื่อว่านางงามผู้นี้มีอายุใกล้เคียงกับผู้อาวุโสลำดับสอง

ทุกคนเดินตามทั้งคู่ไปราวกับต้องมนตร์สะกด แม้ท่านประมุขจะออกคำสั่งและให้เริ่มงานเลี้ยงได้ ก็ยังมีหลายคนตกอยู่ในภวังค์ยืนค้างอยู่กับที่

"เอาพวกไม่ได้เรื่องออกไปให้หมด" จู่ๆ ท่านประมุขก็ออกคำสั่ง

"ขอรับ" จึงจู่รับคำอย่างรู้ใจ

ชายชรารับหน้าที่เป็นพ่อบ้านเรือนจื่อมาตั้งแต่ก่อนท่านประมุขจะกลับไหล จึงเข้าใจหลายๆ คำสั่ง เขาส่งสัญญาณเรียกให้คนในหน่วยจื่อออกมา หน่วยนี้ทำหน้าที่เสมือนองครักษ์คอยดูแลความปลอดภัยของท่านประมุข จึงมีแต่ยอดฝีมือชั้นหวักะทิ พริบตาเดียว คนที่ยืนอยู่ก็ถูกจับโยนออกไปอย่างไม่ปราณี

สิ่งที่ไม่เข้าใจว่าเหตุใดตอนนี้ท่านประมุขจึงเข้มงวด คราวเขาท่านยังเมตตา แต่พอนึกย้อนไปถึงเหตุการณ์เมื่อครู่กับบัณฑิตที่เคยอ่าน ก็เริ่มรู้ว่านี่เป็นการทดสอบ ตอนต้นมาครั้งที่แล้ว ท่านประมุขได้ใช้พลังปราณผสมกับวิชาที่มีผลต่อจิตใจทำให้ผู้คนเกิดอาการผิดปกติ วิชานี้จะไม่มีผลต่อผู้มีพลังใจเข้มแข็ง หรือผู้ฝึกฝนมาเป็นอย่างดี ในคราวนั้นมีคนกว่าครึ่งร้อยถูกจับโยนออกไป และถูกปลดออกจากตำแหน่ง

ความยำเกรงจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อผู้คนได้ประจักษ์ถึงอำนาจมารเงินตระหนักถึงข้อนี้ ในกาลก่อนจึงได้คิดวิธีทดสอบนี้ขึ้นมา ทว่าคราวนี้ชายหนุ่มต้องการเพียงเดินเข้ามาเลี้ยงมาให้ผู้คนเห็นหน้าแล้วก็กลับ แต่จื่อซือมาซักชวนเสียก่อนว่าควรจะต้ององค์ทรงเครื่องสักนิด แล้วออกไปแกล้งพวกเด็กๆ ให้สนุก ชายหนุ่มเห็นว่าน่าสนใจว่าคิมเหล้าลำพังจึงโอนอ่อนตาม

การเข้าหาของประมุขพรรคมารมักเป็นคลกร้ายที่คนเจอเข้า

ไม่ออก แต่การเงินก็มีได้นำพาต่อปฏิกิริยาผู้คน แต่มีคนติดกับและเขาพอใจ เท่านั้นถือว่าสำเร็จ

"เห็นได้ชัดว่ามีพวกใช้ไม่ได้น้อยกว่าที่ข้าคิด พวกเจ้าแข็งแกร่งขึ้นหรือรู้ล่วงหน้า" ชายหนุ่มตั้งคำถามอย่างไม่เจาะจงให้ผู้ใดตอบ

หากรู้นิสัยย่อมเข้าใจว่าเป็นเพียงคำหยอก แต่ผู้คนกว่าครึ่งในที่นี้ไม่เคยรับใช้เป็นการส่วนตัว จึงพากันนั่งเงียบครุ่นคิด มารเงินเห็นเป็นเช่นนั้นจึงลองสบตาผู้อาวุโสลำดับสี่ ซึ่งเป็นเหมือนหัวหน้าของบรรดาผู้อาวุโสรุ่นใหม่ ด้วยการหันไปจ้องหน้า พร้อมกันนั้นก็เพิ่มระดับแรงกดดันให้มากขึ้น หากหวั่นไหวแม้แต่นิดเดียวจะเกิดภาพหลอนว่ามีอสูรร้ายกำลังตรงเข้ามาขย้ำ

หลิซุนไม่สั่นสะท้านต่อดวงตาคมกล้า เขาลุกขึ้นค้อมกายลงต่ำอย่างนอบน้อม แล้วเอ่ยว่า

"ด้วยบารมีท่านประมุข ทุกสิ่งย่อมเป็นไปตามที่ท่านหวัง"

หลิซุนรับมือสถานการณ์ได้ไม่เลว หากถูกจ้องแล้วไม่เอ่ยสิ่งใดคงถูกโยนออกไปทันที ส่วนคำตอบไม่ว่าจะเป็น 'แข็งแกร่งขึ้น' หรือ 'รู้ล่วงหน้า' ล้วนเป็นคำต้องห้าม หากแกร่งขึ้นยามผู้นำอ่อนแอ ย่อมสื่อว่าการกลับมาของมารเงินไร้ความหมาย ส่วนรู้ล่วงหน้าย่อมเท่ากับเดาความคิดออก ฟังแล้วช่างหยิ่งผยอง

"เจ้าช่างเหมือนพ่อ"

ทุกคนในที่นี้ต่างก็รู้ว่าหลิซุนมีใบหน้าคล้ายบิดา แต่นั่นไม่ใช่ประเด็นสำคัญเท่าข่าวลือที่ว่าหลิซุนมีใจคิดทรยศ เขาตายก่อนจะทันได้พิสูจน์ความจริง เรื่องนี้จึงกลายเป็นรอยด่างพร้อยของชีวิตหลิซุน น้ำเสียงของประมุขพรรคมารยามเปรียบเทียบคนทั้งสองยากจะอ่านความรู้สึก พอๆ กับท่าทีสงบเสงี่ยมของหลิซุน

มารเงินจ้องผู้อาวุโสลำดับสี่อย่างพิจารณา ก่อนจะหมดความสนใจเมื่อไม่มีคำพูดใดตอบ เขาผินหน้ามาทางผู้อาวุโสลำดับสอง

"อยากทำอะไรก็เริ่มซะ"

ซื้อวันลุกขึ้นทำความเคารพนายเหนือหัว แล้วประกาศต่อทุกคนใน
ที่นั่นว่า ขอเป็นตัวแทนกล่าวแสดงความยินดีที่ท่านประมุขพ้นจากนิทรา

เมื่อได้ฟังดังนั้น ทุกคนในโรงจัดเลี้ยงก็พากันลุกขึ้นค้อมกาย
ทำความเคารพอย่างพร้อมเพรียง ยังไม่ทันเงยหน้า ผู้อาวุโสลำดับสองก็
เริ่มแผนการข่มขวัญคนรุ่นใหม่ทันที

"ขอท่านประมุขโปรดรับคำอวยพรและสัจย์สาบานของเหล่า
ข้ารับใช้ที่ยังมีเคยได้ปฏิญาณตนต่อหน้า"

พิธีมอบสัจย์สาบานของพรกรรมารนั้นแสนเรียบง่าย แค่เดินมาตรง
หน้าประมุข ค้อมกายคำนับ เหยยคำปฏิญาณว่าจะภักดี แล้วรับเหล้าไป
ดื่มหนึ่งจอกก็เป็นอันเสร็จพิธี ทว่าในความเรียบง่ายนี้แฝงความน่ากลัวอยู่
ไม่มีใครรู้ว่าในเหล้าผสมอะไร เพราะมันเป็นได้ตั้งแต่ของปรุงแต่งให้มี
กลิ่นหอมเรื่อยไปจนถึงยาพิษ

นับตั้งแต่อดีต มีคนกว่าครึ่งร้อยตายหลังให้สัจย์สาบาน บ้างก็
สามวัน บ้างก็เจ็ดวัน ร้ายแรงสุดก็คือล้มลงไปสิ้นใจต่อหน้า จึงมีข่าวลือ
ว่ายาพิษที่อยู่ในเหล้าสังหารผู้มีใจทรยศได้จริง โดยพิษพิเศษนี้เกิดจาก
การคิดค้นของผู้อาวุโสลำดับสาม

ดูเหมือนผู้อาวุโสจิวซือรู้ว่าทุกคนกำลังคิดอะไร นางจึงช่วยกระพือ
ให้ข่าวลือน่าเชื่อถือขึ้น ด้วยการเอ่ยอย่างร่าเริงว่า

"ข้าเตรียมสุราพิเศษมาเพื่อการนี้โดยเฉพาะ...เด็กๆ ยกเข้ามาเร็ว"

ขาดคำ กาสุราขนาคาใหญ่สี่กาก็ถูกนำมาวางเรียงตรงหน้าประมุข
พรกรรมาร

"กาแรกสำหรับเด็ก ถัดมาเป็นของคนโปรด อันนี้ข้าคิดว่าท่าน
ประมุขต้องชอบมาก ส่วนนี้พิเศษสุดๆ"

รอยยิ้มหวานหยดขณะที่ยอธิบายคุณสมบัติสุราแต่ละชนิดของ
ผู้อาวุโสลำดับสามทำให้หลายคนหน้าซีดเหลืองตก ไม่เว้นแม้แต่ผู้ภักดีที่
ออกดอกสันขั้วขวัญแวนไม่ได้ เขากลัวว่าท่านประมุขจะระแวงคน แล้วมอบ
พิษร้ายให้

มารเงินยิ้มเล็กน้อยอย่างพอใจ ที่จริงสุราเหล่านี้เหมือนกันทุกกา แล้วก็ไม่มีพิษร้ายอะไรอยู่เลย นอกเสียจากสมุนไพรที่ออกฤทธิ์ทำให้ไม่สบายเนื้อตัว ยิ่งหัวใจเต้นแรงเลือดสูบฉีดมากก็จะมีอาการ ถ้ารู้จักเดินลมปราณทำให้ใจให้สงบคืนเดี๋ยวก็หาย แต่คนส่วนใหญ่มักจิตตกสติแตกวิ่งพล่านหาหมอ ซึ่งแน่นอนว่าไม่มีวันพิสูจน์ได้ว่าเป็นพิษอะไรแน่ เลยต้องทนไม่สบายตัวเสียหลายวัน

"ไม่ต้องเอ่ยคำสาบานให้มันมากความ เรียงแถวกันเข้ามาเลย ข้าจะรินเหล้าให้"

มารเงินหยิบกาที่ได้รับคำอธิบายว่า 'พิเศษสุดฯ' ขึ้นมา นำขึ้นชมที่หลิจุนเดินอย่างกล้าหาญมารับสุราเป็นรายแรก ประมุขพรรคมารรินให้เสียปริ่มขอบถ้วย ซึ่งผู้อาวุโสลำดับสี่ก็ดื่มจนหมดไม่เหลือสักหยดเดียว หลิจุนค้อมกายทำความเคารพเมื่อดื่มเสร็จ แล้วกลับไปนั่งที่อย่างสง่า ทำให้ทุกคนเชื่อว่าสุรakanี้ปลอดภัย ใครที่ดื่มล้วนโล่งอก ส่วนคนที่ได้จากกาอื่นก็ลุ้นระทึกกันต่อไป

มารเงินรินได้สักสามสิบกว่าจอก ก็มีชายผู้หนึ่งยังรั้งอยู่เบื้องหน้าเขาทั้งที่ดื่มเหล้าไปแล้ว ยังไม่ทันถามว่าต้องการสิ่งใด อีกฝ่ายก็เอ่ยขึ้นมาก่อน

"ข้าน้อยชาบซึ่งใจเป็นอย่างมาก ที่ได้มีโอกาสดื่มสุราสาบานต่อหน้าท่าน ขอท่านประมุขโปรดรับของขวัญแสดงความขอบคุณจากใจข้าเอาไว้ด้วย"

"หึงมันไว้ แล้วไปให้พ้นหน้าข้า" มารเงินเอ่ยอย่างไม่มีใส่ใจ หลังจากเสพลายศมาจนเต็มอ้อม ได้ครอบครองของสูงค่ามากมาย ทุกสิ่งในโลกก็ไร้ค่า

"ของสิ่งนี้จะรั้งรอเก็บไว้ในหีบนานไม่ได้เพราะเป็นมนุษย์" เสี่ยวเซารีบพูดเพื่อไม่ให้เสียแผน

"เจ้าจับหญิงงามใส่หีบมาให้ท่านประมุขริ" จิวซือถาม

"ใช่ขอรับ หญิงงามยากหาใดเปรียบ"

"บังอาจ!" ผู้อาวุโสลำดับสามทวาดเสียงดัง "แคนมายาห้ามคนนอกเข้า เจ้ามีสิทธิ์อันใดจึงฝ่าฝืนกฎ เอามันออกไป แล้วฆ่าผู้หญิงคนนั้นทิ้งซะ"

เสี่ยวเซาหน้าซีด เขารีบคุกเข่าลงแล้วแก้ตัวอย่างลนลาน

"ข้าน้อยมิได้นำนางมา แต่นางเป็นผู้บุกรุก ข้าเลยจับมาให้ท่านประมุข จะ...ข้ารู้ว่าตามกฎต้องกำจัดนางทิ้ง แต่เพราะนางเป็นเจ้าของกระบี่หิมะ ข้าเลย..."

คำอธิบายนี้ก่อให้เกิดเสียงวิพากษ์วิจารณ์ ใครเลยจะไม่รู้ว่าเจ้าของกระบี่หิมะคือศัตรูคู่อาฆาตของท่านประมุขในกาลก่อน

"เอาของขวัญของเจ้ามาให้ข้าดู" มารเงินสั่ง สีหน้าชายหนุ่มยังไม่เปลี่ยนไป มีเพียงคิ้วเท่านั้นที่ขมวดเล็กน้อย

เสี่ยวเซาหันไปบอกที่ซ่อนหีบซึ่งใส่ไว้ร่างไปหลิน ของขวัญพิเศษนี้มีได้กองรวมอยู่กับพวกของขวัญทั่วไป เพราะมันจะต้องถูกตรวจสอบก่อนนำเข้ามาในเรือนจื่อ เสี่ยวเซาก็เลยวางไว้อย่างแอบๆ ด้านนอก

ไม่นานหีบเงินขนาดใหญ่อีกถูกหามเข้ามา เมื่อไขกุญแจเปิดออกก็พบว่าภายในมีสคริปต์ชุดขาวทั้งคางมรวกับเทพธิดานอนหมดสติอยู่ มือและเท้าของนางถูกพันสนาการไว้ด้วยตรวนเหล็ก ข้อมือเล็กๆ เติมน้ำไปด้วยรอยแดง คาดว่าน่าจะเป็นจากการพยายามหลบหนี

มารเงินปรี๊ดเข้าไปมองของขวัญ ใบหน้าเขื่อนย่นมโหฬารไม่ผิดแน่ ชายหนุ่มจับชีพจรนางดู มันสับสนปั่นป่วนเหมือนได้รับพิษสลบมากเกินไป หากพลังปราณของนางไม่ใช่ชนิดพิเศษ คงไม่ใช่แค่หมดสติ แต่สิ้นใจไปนานแล้ว ประมุขพรรคมารเงยหน้าจากของขวัญ แล้วกลับมายืนตัวตรงอีกครั้ง

"ดูเหมือนว่าข้าควรจะให้รางวัลชิ้นใหญ่แก่เจ้า เธอเป็น...เธอเป็นได้รับเกียรติเป็นเพื่อนเล่นของพุ่มเป็นไง"

ริมฝีปากหยักไถ่รูปคลี่ออกเป็นรอยยิ้มคงคามและน่าครั่นคร้ามยิ่งกว่าครั้งในที่นี่ไม่รู้ว่าพุ่มคือตัวอะไร แต่ขึ้นชื่อว่าสัตว์เลื้อยของประมุข

พรหมมารยอมไม่ธรรมดาแน่

"ท่านประมุขโปรดอภัย ข้าพเจ้าน้อยผิดไปแล้ว ข้าพเจ้าน้อยทำไปเพราะความรักดี มิได้เจตนาทำให้ท่านชุนเคือง"

เสี่ยวเซาร้องขอชีวิตอย่างน่าเวทนา เขามองไปทางหัวหน้าโดยตรงอย่างผู้อาวุธไล่ล่าจับสาม ทว่าได้รับสายตาขะแยงรากับมองนอนแมลงกลับมา ผู้อาวุธไล่ล่าจับสี่ที่ไม่เกี่ยวข้องเสียอีกกลับมาช่วยพูดให้

"ที่เขาทำไปเพราะเห็นว่านางผู้นี้มิใช่สตรีธรรมดา หากสังหารตามกฎแคนมายาอาจส่งผลเสียหลายประการ ขอท่านประมุขโปรดพิจารณาด้วย"

"แคนมายามีกฎ แต่ข้าผู้นี้อยู่นอกกฎทั้งปวง"

ขาดคำแผ่นดินก็สะเทือน สิ่งที่เกิดขึ้นหาใช่เพราะพลังปราณของมารเงิน แต่เกิดจากการวิ่งตะปึงเข้ามาของสิ่งมีชีวิตขนาดใหญ่ไม่เป็นรองช้าง

สัตว์ร้ายตัวนี้มีลักษณะเหมือนราชสีห์ ขนสีค้ำสนิทเป็นมัน มันมีเขี้ยวยาวคมกริบ เขาหนึ่งคู่และหางอีกสี่หาง องค์ประกอบทุกสัดส่วนในร่างกายมันบ่งบอกว่าคือสัตว์ในตำนานที่ทำลายกองทัพขนาดใหญ่ได้ในพริบตา ทุกคนล้วนรู้จักมันในนาม 'มารนิล'

"จัดการมันซะ" ประมุขพรหมมารสั่ง

ไม่ทันที่เสี่ยวเซาจะได้ร้องขอชีวิต หัวก็กระเด็นหลุดจากบ่า กลิ้งกระดอนไปไกล เลือดสีสดไหลทะลักออกมาจากร่างไร้ชีวิต มารนิลส่งเสียงในลำคออย่างผิดหวังที่เหยื่อตายเร็วเกินคาด มันแค่ตะปบเบาๆ เท่านั้น แต่ของเล่นที่ได้มาก็ขาดพังทันที เจ้าตัวโตเขี้ยวร่างคนที่มันเพิ่งดับลมหายใจให้พ้นทาง ก่อนมายืนเคียงข้างเจ้านาย

สัตว์ร้ายสร้างความเกรงใจให้ทุกคน แต่ที่ทำให้หวาดผวามากกว่าเห็นจะเป็นบุรุษผมเงินผู้ทำให้มารนิลยอมสยบ ต้องอำมหิตแค่ไหนกันสัตว์ที่ได้ชื่อว่ากระหายเลือดและมีจิตอาฆาตที่สุดจึงกลายเป็นสุนัขแสนรักดี

"งานเล็กลงแล้ว!" มารเงินเอ่ยทำลายความเสียด
 ชายหนุ่มเดินออกจากห้องโถงโดยไม่เก็บอาการว่ากำลังหงุดหงิด
 "ช้าก่อนขอรับ!" ซือวันเรียกไว้ ก่อนที่นายเหนือหัวจะกลับไปจาก

สายตา

"มีอะไร" มารเงินเอี้ยวตัวกลับมามอง
 "ท่านจะให้ข้าทำสิ่งใดกับของในหีบนี้ขอรับ"

หากสตรีที่หลับใหลอยู่เป็นนครธรมคาทั่วไป ย่อมจัดการเก็บกวาด
 ได้ไม่ยาก แต่นางเป็นถึงธิดาประมุขอุคร ย่อมมีค่าเกินกว่าจะสังหาร
 โดยง่าย

"ยังต้องให้บอกอีก"

"ข้าน้อยค้อยปัญญาของท่านประมุขโปรคซีแนะ"

ประมุขพรรคมารไม่เอื้อนเอ่ยสิ่งใด แต่ขยับมือเป็นสัญญาณที่รู้
 กันเพียงผู้ใกล้ชิด ซือวันค้อมกายเมื่อเห็นสัญญาณ เขาตอบเสียงดังว่า
 รับทราบ แล้วกระซิบบอกบางสิ่งกับพ่อบ้านเรือนจือ

เมื่อมารเงินออกจากสถานที่จัดงานเลี้ยงแล้ว บรรดาอากาศคนนั้นก็
 พลอยสลายไปด้วย ถึงกระนั้นก็ยังไม่มีใครกล้าเอ่ยสิ่งใดออกมา เพราะ
 สีหน้าอันเคร่งเครียดของเหล่าผู้อาวุโส หลีจุนและผู้อาวุโสอีกสองคน
 หันไปสบตาซือวันเป็นเชิงบอกว่ามีเรื่องอยากพูดด้วย

"ยังไม่ใช่วันนี้ อยู่เงียบๆ และทำหน้าที่ของพวกเจ้าต่อไป" ซือวัน
 ประกาศเสียงดัง

ตำแหน่งผู้อาวุโสในพรรคมารนั้นนับกันตามอันดับ ลำดับสี่จึงเป็น
 รองลำดับสองอย่างเลี่ยงไม่ได้ อีกทั้งในแคนมายา ซือวันยังมีอำนาจ
 มากกว่า หลีจุนจึงค้อมศีรษะให้พร้อมทั้งกล่าวขอตัว ซือวันพยักหน้ารับ
 แต่เป็นเขาเสียเองที่เดินออกจากสถานที่ไปก่อน

แขกที่เหลือค่อยๆ หายอดกันออกไป เมื่อไม่มีคนอยู่แล้ว พ่อบ้าน
 แห่งเรือนจือก็ออกคำสั่งให้จัดการทำความสะอาดสถานที่ให้เรียบร้อย

"ยี่นิงอะไรอยู่ กลับเรือนไปรับใช้ท่านประมุขสิ" จิ้งซูตำหนิเสียง

ที่มัวแต่เหม่อ "อย่าบอกนะว่าเจ้ากลัว"

"ไม่ ไม่มีวัน ข้าออกจะชื่นชมด้วยซ้ำ"

ความตายของตัวแทนหัวหน้าสาขามีได้ทำให้ศรัทธาต่อท่านประมุขของลี้ซงลคนน้อยถอยลง เขายังเชื่อว่าถ้าท่านประมุขคิดว่าคนผู้นี้สมควรตาย มันก็เป็นแค่หนอนแมลงไร้ค่าที่สมควรตายจริงๆ

"แล้วเหตุใดไม่เร่งติดตามท่านประมุขไป"

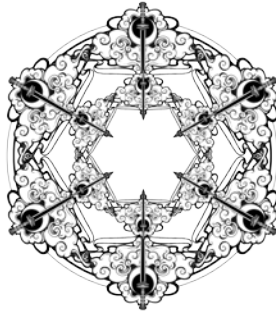
"ข้า...ข้าแค่สงสัย ท่านพอบอกข้าได้ไหม สัญญาณมีนั้นหมายความว่าอย่างไร ท่านประมุขให้ทำอะไรกับผู้นี้" ชายหนุ่มถามอย่างกระหายใคร่รู้

ท่าที่เหมือนอยากรู้อยากเห็นมากกว่ากระตือรือร้นอยากรับใช้ ทำให้ลี้ซงถูกตำหนิ แต่ถึงจะพร่าบ่นเสียมากมาย จังหวะก็เฉลยความจริงในตอนสุดท้าย

"ท่านประมุขสั่งให้พานางไปยังห้องนอน"

บทที่ 10

ศรเขมาบนเตี๋ยง

หลังจากถูกเข็มพิษเล่นงาน ไบ้ก็หมดสติไป คำนวณจากปริมาณพิษที่ได้รับ เขาควรจะหลับยาวอย่างน้อยครึ่งวัน ทว่ายังไม่ทันถึงครึ่งชั่วยาม จอมยุทธ์หญิงผู้มีพลังความดึกเกินล้านก็คืนสติ ไบ้คืนรณจนเชือกเส้นใหญ่ที่พันธนาคารตัวเองไว้หลุด เมื่อคนจับมาเห็นดังนั้นจึงชักเข็มพิษใส่อีก พิษหนนี้เข้มข้นกว่าคราวแรกมาก ไบ้จึงเข้าอ่อนทรุดลงไปกองกับพื้นทันที แม้เหยื่อจะหมดสติไป แต่คนที่จับเขามาก็ไม่ประมาทซ้ำสอง เสี่ยวเซาจัดการล่ามโซ่เจ้าของกระบี่หิมะอย่างแน่นหนา ก่อนนำตัวไปใส่ไว้ในหีบ

ไบ้ไม่รู้ตัวสักนิดว่าถูกจับล่ามโซ่ พิษชนิดเข้มข้นที่เขาได้รับไม่เพียงทำให้หมดสติ ยังรุนแรงชนิดที่ทำให้หัวใจหยุดเต้น แต่ไบ้ก็รอดมาได้ราวกับปาฏิหาริย์ เพราะคุณสมบัติพิเศษของพลังปราณในร่างกาย ปราณหิมะช่วยสลายพิษสลบอย่างค่อยเป็นค่อยไป ส่งผลให้ไบ้ฟื้นคืนสติในสถานที่และเวลาอันเหมาะสม

ไบ้คลำปะปะความหากระบี่ทั้งที่ยังไม่ลืมตา เมื่อไม่พบอาวุธฤาใจ

สัญชาตญาณระวังภัยก็กระตุ้นให้ตื่นตัวมากขึ้น ไปรับหันมองโดยรอบ แล้วก็ต้องประหลาดใจเมื่อพบว่าตัวเองอยู่ในห้องที่มีเพดานสูงกว่าห้องทั่วไปเกือบสามเท่า นอกจากเตียงขนาดใหญ่ที่เขานอนอยู่ ก็มีฉากกั้นไว้แต่งตัวกับเครื่องเรือนอีกไม่กี่ชิ้น ดูไม่สมดุลกับเนื้อที่อันกว้างขวางเลย ลักษณะประตูก็ดูแปลกตา เกิดมาโบ๊ะเพิ่งเคยเห็นประตูห้องนอนที่สูงเกือบสี่เมตรในวันนี้ กลางประตูมีประตูเล็กอยู่อีกบานหนึ่ง ขนาดพอเหมาะให้คนเข้าออก จะว่าไปแล้ว เตียงนอนที่เขาใช้อยู่นี้ก็กว้างมากเช่นกัน ให้คนสิบคนมานอนเรียงกันยังมีพื้นที่ให้ขยับแขนขาอย่างเหลือเฟือ

"ที่นี่ไหน ทำไมเหมือนบ้านยักษ์จัง" ไปพึมพำกับตัวเอง

เมื่อไม่มีใครมาตอบคำถามให้ก็ต้องออกไปสำรวจ เขาหยัดกายลุกขึ้นอย่างว่องไว แล้วดุดตัวไปที่ขอบเตียง ทว่ายังไม่ทันวางเท้าลงบนพื้นก็มีเสียงร้องห้ามดังขึ้น

"พิชในร่างกายเจ้ายังไม่หมดฤทธิ์ อย่าเพิ่งลุกไปไหนดีกว่า"

ไปหันขวับไปตามเสียง เขาคิดตัวกลับขึ้นเตียงทันที ที่ยอมทำตามไม่ใช่เพราะเชื่อฟัง แต่เสียงมันดังมาจากฉากกั้นที่อยู่ใกล้ขอบเตียงอีกฝั่งต่างหาก จากจุดที่เขาอยู่ ลัดตัดฟุ่กไปใกล้กว่าเค้นอ้อมเตียงมาก

'เสียงเหมือนกันเลย จะใช้เขาหรือเปล่า... ไม่สิ ต้องใช้แน่ ต้องใช้'

ใจไปล่อยไปหลังฉากกั้นเรียบร้อยแล้ว ทว่าร่างกายกลับแทบไม่ขยับไปไหน ท่าทางพิชสลบจะยังไม่เสื่อมฤทธิ์อย่างที่ชายหนุ่มบอก ไปจึงอยู่ในสภาพสิ้นเรี่ยวแรงไร้กำลังวังชา ถึงกระนั้นเขาก็ยังฝืนร่างกายต่อไปเพื่อไขข้อข้องใจว่าอีกฝ่ายใช้คนที่ตามหาหรือไม่

ขณะที่ไปพยายามอย่างสุดความสามารถ ชายหนุ่มก็ออกมาจากหลังฉากกั้นโดยไม่ต้องร้องขอ เป็นเหตุให้ข้อคิดตุ้ดก้ามปูถึงกับตะลึงค้างอยู่ในท่าคลานสี่ขา ตลอดเวลาที่เฝ้าคะเนหาชายหนุ่มปริศนา ไปก็คิดอย่างเพื่อฝันว่าเขาต้องเป็นชายรูปงาม ทว่าสิ่งที่ปรากฏอยู่เบื้องหน้าขณะนี้กลับเหนือกว่าทุกภาพจินตนาการพันเท่า

'งานประณีต หล่อเลอค่าอย่างกับไม่ใช่มนุษย์'

ไปคิดอย่างนั้นเพราะไม่เคยพบใครที่สมบูรณ์แบบรากับงาน
ประติมากรรมชั้นเลิศ ทั้งโครงหน้า คิ้ว ตา จมูก ปาก ล้วนสอดรับกัน
หากให้บรรยายก็คงต้องบอกว่าเป็นส่วนผสมของโครงหน้าแบบเอเชียและ
ยุโรปที่ลงตัวเป็นอย่างยิ่ง ความงามนี้ช่างเจิดจ้าจนต้องหยีตา

ชายหนุ่มพูดบางอย่างกับโบ้ แต่น้ำเสียงอันไพเราะเสนาะหูกลับยิ่ง
ทำให้เคลิบเคลิ้มจนมีอาวรับรู้เนื้อความ โบ้จมลึกสู่ภวังค์ เมื่อถูกดวงตา
สีอำพันจ้องมอง นัยน์ตาคู่นี้ดูลึกกลับเปี่ยมเสน่ห์ ทั้งยังคงามเหนือกว่า
อัญมณีทั้งปวง ยิ่งมองก็ยิ่งอยากครอบครองจนตัวสั่น

เจ้าของสถานที่ขมวดคิ้วเมื่อหญิงสาวแสดงอาการประหลาดออก
มา ตอนแรกก็แข็งค้าง ต่อมาก็ตัวสั่น ทั้งที่เขาไม่ได้ปล่อยพลังปราณหรือ
คลื่นรบกวนใดๆ ไปก่อกวนนางเลย ครั้นจะบอกว่าเป็นเพราะพิษสลบก็
ไม่ใช่

ประมุขพรรคมารผู้ยังไม่รู้ซึ่งถึงฤทธิ์เดชของจอมป่วนป็นขึ้นเตี้ย
ไปหาอีกฝ่าย แล้วเขย่าตัวเรียก สติของโบ้พลันกลับมาอยู่กับเนื้อกับตัว
อีกครั้ง เมื่อเห็นว่าคนที่เฝ้าฝันอยู่ใกล้แค่คืบ โบ้ก็ปฏิบัติการจูโจมทันที

"ข้ารักท่าน แต่งงานกับข้านะ!"

คนถูกสารภาพรักนิ่งไป แวบแรกเขาคิดว่านางอาจฝันเพื่อนเพราะ
ฤทธิ์ยายังไม่คลาย ทว่าเมื่อพิจารณาจากแววตาอันแน่วแน่และเต็มไปด้วย
ความลุ่มหลง มารเงินก็ได้ตระหนักว่ารูปร่างหน้าตาของตนนั้นกำลังสร้าง
ปัญหา สตรีนางนี้หลงรักเขาหัวปักหัวปำ นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่มีสตรีมา
หลงไหล แล้วก็ไม่ใช่ครั้งแรกเช่นกันที่ถูกขอแต่งงาน ถึงกระนั้นการ
สารภาพรักโดยไม่คู่สวดการณก็สร้างความประหลาดใจให้อยู่ดี

"เจ้าควรห่วงตัวเองมากกว่าใส่ใจเรื่องอื่น" คนอายุมากกว่าหลาย-
สิบรอบคำนิ เขาเมตตานางเพราะคิดค้ำน้ำใจ แต่ก็ไม่ว่าจะเอาออกตาม
ทุกเรื่อง ที่นางยังอยู่ก็มีสุขได้จนบัดนี้ เรียกว่าเป็นการใช้หนี้เกินราคา
ด้วยซ้ำ

"ข้าไม่เป็นไร" โบ้ตอบรับด้วยน้ำเสียงสดใสทั้งที่ร่างกายยัง

อ่อนแรง

ถ้าให้ยืนตอนนี้เขาคงทำไม่ได้หรอก อย่างมากก็ทำได้แค่กับพื้น แต่ใครจะสนกัน ตรงหน้ามีหนุ่มหล่อขึ้นเทพออยู่เชียวนะ ต่อให้ตายกลายเป็นศพขึ้นอีกใบก็พร้อมพื้นมาคุยกับเขา

"ลืมแล้วรึว่าตัวเองถูกพิษ โคนจับมัดใส่หีบ แล้วตอนนี้อยู่ที่ใดก็ไม่รู้"

น้ำเสียงของชายหนุ่มเข้มขึ้นอย่างจริงจัง แม้จะมีรูปร่างผอมบางปานใด แต่เนื้อในของชายผู้นี้ก็เป็นผู้อาวุโส ย่อมอดว่ากล่าวเด็กน้อยเวลาทำผิดมิได้ เขายกให้นางสำนึก ทว่าผลที่ได้กลับผิดความคาดหมายไปมาก

"ข้าไม่ลืม แต่เพราะมีท่านอย่างไรเล่า ก็เลยไม่กังวล" ว่าแล้วใบ้กึ่งยิ้มหวานหยดมาให้

มารเงินอ่อนใจกับท่าทีอันไร้เดียงสา นางไม่เพียงไม่ระแวง ยังไม่เฉลียวใจสักนิดว่าคนที่เพิ่งบอกรักไปมีลักษณะเหมือนประมุขพรรคมารทุกประการ เขายกจู้จี้จริงๆ ว่านางจะมีสีหน้าเช่นไร ยามรู้ว่าโชคชะตาของนางและคนที่หลงรักไม่มีวันมาบรรจบ

ในกาลก่อน มารเงินชอบเล่นสนุกกับจิตใจผู้คน ยิ่งเป็นของสูงส่ง สะอาดบริสุทธิ์มากเท่าใด ก็ยิ่งอยากทำให้แปดเปื้อนมากเท่านั้น มาบัดนี้แม้จะอยากอยู่อย่างสงบ นิสยเสียแต่เก่าก่อนก็ยังไม่จางหาย ชายหนุ่มต้องขมใจมากทีเดียว เขาพบว่าตัวเองหลายต่อหลายครั้งที่ต้องคิดให้ถ่วงถี่ อย่าได้ปล่อยให้อุปสรรคใดๆ มาทำลายวิถีชีวิตเอื่อยเฉื่อยอันแสนรื่นรมย์ขณะนี้เป็นอย่างยิ่ง

ประมุขพรรคมารตัดสินใจสนทนากับเขาอย่างใจเย็นและมีเหตุผล เขาใช้น้ำเสียงอย่างผู้ใหญ่สอนเด็กถามนางว่า

"เจ้าจะบอกว่าไว้ใจข้าอย่างนั้นรึ"

"ใช่...ข้าไว้ใจท่าน"

"ถ้าเป็นเช่นนั้นถึงรู้ไว้ว่าเจ้าไว้ใจคนผิด ข้าคือปีศาจ ผู้มีนิสัยเลว

ทรมานชนิดที่เจ้าไม่อาจคิดจินตนาการถึง"

แม้เขาจะถือว่าตัวเองเสียไม่มีดี แวตคาของโบ้ก็ยังเต็มไปด้วยความชื่นชม

"หากท่านเป็นคนไม่ดี โยจึงมอบสุวรรณมาลีให้ข้า เพราะน้ำใจของท่าน เพื่อนคนสำคัญของข้าจึงรอดชีวิตมาได้"

โบ้เชื่อหมคไยยิ่งกว่าเคิมว่านี่เป็นโชคชะตา ถ้าดวงไม่สมพงศ์กันจริง ป่านนี้คงได้นั่งร้องไห้ทำบุญร้อยวันให้อิ๋วแหว่นแทนการเข้าป่าตามหาผู้ชาย

"ก็แค่ดอกไม้" มารเงินเอ่ยด้วยท่าทีว่าเป็นเรื่องเล็ก ฉบับล้นเขาก็หันมาตำหนิหญิงสาว เมื่อนึกถึงบทสนทนาในตอนนั้น "ข้าเตือนเจ้าแล้วว่าอย่ากลับมาอีก เหตุไฉนจึงไม่เชื่อฟัง"

"ข้าอยากขอบคุณท่าน"

"แค่นั้นรี" ชายหนุ่มไม่เชื่อว่านางจะยอมเสี่ยงอันตรายด้วยเรื่องเล็กน้อย

"ข้าอยากตอบแทนให้เป็นเรื่องเป็นราวด้วย อะ! แต่มันไม่เกี่ยวกับที่ข้าสารภาพรักกับท่านนะ เรื่องตอบแทนกับเรื่องความรักนี่ ข้าอยากให้แยกกัน หรือ...ท่านจะรวมกันข้าก็ไม่ขัดข้อง"

ประโยคสุดท้ายโบ้พูดพลางบิดตัวอย่างขวยเขินไปด้วย จอมมโนกำลังเพเลิดเพลิดกับฉากใช้กายแทนคุณที่ผุดขึ้นมาในหัว ยิ่งโลกนี้การแต่งงานหรือยกบุตรสาวให้ใครเพื่อตอบแทนบุญคุณเป็นเรื่องปกติ ใจโบ้ก็ลอยไปไกลถึงฉากแต่งงานในฝัน

ประมุขพรรคมารเห็นว่าหญิงสาวยังไม่เฉลียวใจ และไม่ใช่คำเตือนแม้แต่น้อย จึงเปลี่ยนรูปแบบการสนทนา

"อยู่เฉยๆ แล้วดูให้ดีๆข้าเป็นใคร"

ขาดคำ ชายหนุ่มก็กระตุกเชือกสีแคงที่ห้อยอยู่บริเวณหัวเตียง อีจใจต่อมา ประตูลึกก็เปิดออก สตรีสองนางที่มีใบหน้าละม้ายคล้ายกันเดินถือฉาดเข้ามาในห้องคนละใบ คนทางขวาดือฉาดที่มีกระปุกยาอยู่กับผ้า

สะอาก ส่วนคนทางซ้ายถือถาดที่มีชุปเนื้อกับหมั้นโถว พอได้กลิ่นอาหาร
ลอยมาเตะจมูก กระเพาะของโบ้ก็ส่งเสียงโครกครากดังสนั่น แน่แน่นอนว่า
หนุ่มรูปงามข้างกายย่อมได้ยินชัด โบ้จึงรีบแก้ต่าง

"ข้า..."

"อย่าเพิ่งพูด" ชายหนุ่มยกมือขึ้นห้าม แล้วหันไปพูดกับสาวใช้
ทั้งสอง "บอกนางว่าข้าเป็นใคร"

"ท่านคือประมุขพรรคมารผู้เกรียงไกรเจ้าค่ะ" คนขวาวว่า

"หรือให้พูดถึงฉายาที่คนในยุทธภพรู้จักก็คือมารเงินเจ้าค่ะ" คน
ซ้ายเสริม

"บอกนางว่านี่ที่ไหน"

"ที่นี่คือเรือนชื่อ ที่สำนักของท่านประมุข" คนขวาคอบอย่างฉะฉาน

"ส่วนนี้อยู่ใจกลางแดนมายาซึ่งมีการคุ้มกันแน่นหนาที่สุด" คนซ้าย
ขยายความในจังหวะที่พอเหมาะ

มารเงินมั่นใจว่าหญิงสาวได้ยินสิ่งที่สาวใช้บอกอย่างชัดเจน เมื่อ
เห็นว่านางยังคงนิ่งไม่แสดงอาการประหลาดใจ มารเงินจึงออกคำสั่ง
อีกครั้ง

"บอกนางว่ามีสถานะเช่นไร"

"เจ้าเป็นนักโทษ!" สองสาวประสานเสียงพร้อมกัน

ในที่สุดผู้บุกรุกก็แสดงท่าทีประหลาดใจให้เห็น เมื่อมารเงินมั่นใจ
ว่านางรับรู้ความจริงแล้ว ก็สั่งให้สาวใช้ทั้งสองออกไป เขาคงเชื่อเพื่อ
ปิดบานประตู ก่อนหันมาประกาศสถานะของตัวเองให้ฟังอีกครั้งหนึ่ง

"ข้าคือศัตรู ไม่ใช่แค่ของเจ้า แต่เป็นของจอมยุทธ์ทั้งแผ่นดิน"

โบ้พยักหน้ารับคำอย่างสงบ ท่าที่ยังคงปราศจากความกลัวจนต้อง
ถามซ้ำ

"เมื่อรู้เช่นนี้แล้ว เจ้าควรทำอะไร"

หญิงสาวเริ่มมีสีหน้าเคร่งเครียดเมื่อถูกถาม ชายหนุ่มหลงคิดไป
ว่านางเข้าใจสถานะของตัวเองแล้ว ทั้งที่ความจริงนางไม่เพียงไม่เข้าใจ

ยังจับประเด็นผิดด้วย

"ต่อไปข้าจะเรียกท่านว่าท่านประมุข" โต้แย้งอย่างมั่นใจเมื่อคิดว่า
ได้คำตอบ

"หมายความว่าอย่างไร" ชายหนุ่มยังสู้อยู่ค้ำใจยื่นขอคำอธิบาย

"ข้าไม่รู้สถานะของท่านมาก่อนจึงเผอเรอล่วงเกิน ท่านก็เลยไม่พอใจ
ใช่ไหมล่ะ ต่อไปข้าจะเรียกท่านว่าท่านประมุข และปฏิบัติอย่างให้เกียรติ
เหมือนสาวใช้สองคนนั้น"

"ข้าไม่ได้โมโหเรื่องนี้!" น้ำเสียงของประมุขพรรคมารแทบเป็น
ควาต "เจ้าต้องตระหนักว่าชีวิตตัวเองอยู่ในอันตรายแค่ไหนต่างหาก"

ชายหนุ่มพยายามข่มขู่ด้วยบทประมุขพรรคมารผู้ชั่วร้าย ทว่าการ
ตอบสนองของนางก็ยังไม่เป็นไปอย่างที่เขาคหวัง

"ท่านช่วยข้าเอาไว้อีกแล้ว!" โต้โพล่งออกมาอย่างเพ็งรูตัว "ข้า
ต้องตอบแทนเพิ่มสินะ...ไม่สิ ให้ข้าได้ตอบแทนท่านเถอะนะ งานเล็กๆ
น้อยๆ ก็ได้ อย่าง...เอ่อ...รับใช้ใกล้ชิดอะไรแบบนี้"

เจตนาแอบแฝงว่าอยากลงหลักปักฐานอยู่ที่นี้เผยให้เห็นผ่านดวงตา
สินิลคุงาม มันเป็นข้อเสนอที่เหล่าบุรุษยากจะปฏิเสธ แต่ประมุขพรรค
มารไม่ใช่บุรุษทั่วไป ทั้งยังเห็นว่านางคือตัวปัญหาไปเสียแล้ว ดังนั้นมัน
จึงใช้ไม่ได้ผล

"ข้าไม่ต้องการ!" มารเงินตอบอย่างเด็ดขาด

เขาทำท่าจะตัดบท แต่พอนึกบางอย่างขึ้นมาได้ ท่าที่แข็งกร้าวก็
เปลี่ยนไป สำหรับคนที่ค่อนข้างไปทางโง่ คำพูดอ้อมค้อมไม่มีทางได้ผล
มีแต่จะต้องพูดตรงเท่านั้น

"สิ่งที่ข้าปรารถนาที่สุดคือความสงบ การบุกรุกแดนมายาของเจ้า
ทำให้ข้าต้องร่นวายุ ถ้าอยากตอบแทนก็จงไปจากที่นี่เสีย และอย่าได้มา
รบกวนอีก"

"ไม่! ข้าไม่ไปเด็ดขาด!" โต้ปฏิเสธอย่างหนักแน่น

"แม้เจ้าจะเป็นตัวปัญหามากกว่าทำประโยชน์อย่างนั้นรี"

ถ้อยคำที่ว่าพุ่งเข้ากลางใจคนถูกตำหนิว่าไร้ค่าเป็นประจำ โป้เป็นน้องคนสุดท้องที่ถูกมองว่าไม่ได้ความมาตั้งแต่เล็ก สีหน้าเขาเจ๋องลงมากเมื่อปมในใจถูกกระตุ้น มารเงินจับสังเกตุอาการได้ ประมุขพรรคมารผู้สนใจคำไม่ลั้งเลเลยที่จะให้จุก่อนนี้ทำร้ายหญิงสาว

"คราที่ยกคอกไม้ให้เจ้า ข้าต้องสูญเสียสวนร้อยปีกับพรรณไม้หายากไปมากมาย ช่วยเจ้าหนที่สองก็ถึงกับต้องฆ่าคน แล้วข้าได้อะไรกลับมา จุกเอะ...เจ้าเอาแต่เถียงข้า คึงคั้นที่จะอยู่อย่างไร้เหตุผล นี่นะหรือการตอบแทนผู้มีพระคุณของเจ้า จุกข้าจะทำคุณบูชาโทษเสียแล้ว"

โป้รู้สึกเหมือนตัวเองกำลังหคเหลือตัวเล็กจ้อย ถ้าเป็นเขาคนกอนโป้คงร้องไห้และวิ่งหนีหายไปแล้ว แต่ตอนนี้โป้เป็นคนใหม่ เขาเติบโตอย่างแข็งแกร่งและมีทัศนคติการมองโลกที่ต่างออกไป การปลอมโยนตัวเองว่าเรามีค่าไม่ได้ช่วยแก้ปัญหาคะการเดินหน้าพิสุจน์ตัวเอง

"ข้ารู้ว่าตัวเองโง่เขลาจึงจุก้อยค่า แต่ถึงอย่างนั้นข้าก็ยังสำนึกในบุญคุณ แยกออกว่าอะไรคือถูกผิด ขอเพียงท่านไม่ผลักไส ข้ายินดีทำเพื่อท่านทุกอย่าง อย่างน้อยๆ ขอเวลาสักเดือนก็ยังดี ให้ข้าได้พิสุจน์ตัวเองว่าทำประโยชน์ให้ได้ สุกท้ายถ้าท่านยังไม่พอใจ ข้าก็จะยอมจากไป"

"หากเจ้ายังคึงคั้นอีก ข้าจะโยนเจ้าออกไป"

กล่าวจบ ประมุขพรรคมารก็เริ่มขู่ว่าจะข้างนอกเต็มไปด้วยผู้คนกักขะที่แค้นเคืองนาง รวมถึงบรรยายสิ่งที่คนเหล่านั้นจะทำต่อผู้บุกรุก แต่หญิงสาวก็ยังยืนกรานว่าจะอยู่ต่อเพื่อพิสุจน์รัก

"ถ้าการโยนข้าออกไปจะทำให้ท่านมีความสุข ข้าก็ยินดี แต่ข้าขอสาบานว่าจะกลับมาอีก ตราบโคที่ท่านยังไม่ได้เห็นตัวตนทั้งหมดของข้า ข้าก็จะไม่มีวันเลิก"

ความคือนั้นของโป้หลินทำให้มารเงินต้องจัดแผนการรุนแรงออกมา ในเมื่อนางยืนกรานว่าไม่หวั่นต่อสิ่งใด เขาก็จะแสดงให้เห็นถึงความเลวร้ายที่จะทำให้นางต้องเสียใจไปจนวันตาย

"ถ้าเจ้าอยากเห็นปีศาจ ข้าก็จะให้เจ้าได้เห็น"

ทันใดนั้น ไบ้ก็ถูกผลักให้ล้มลง สองมือโดนจับรวบไว้เหนือศีรษะ ไม่ทันได้ขยับตัว ชายของชายหนุ่มก็ทาบทับลงมา เร็วแรงของเขามหาศาล เหลือเชื่อ ไบ้ไม่เพียงคืบไม่หลุด ลำพังแค่หายใจยังลำบาก

"อะ...ท่านจะทำอะไร!" ไบ้ถามอย่างตกใจ

ชายหนุ่มไม่ตอบ แต่ยิ้มอย่างเหยิ่มเกรียม บรรยากาศรอบกายเขา เปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง ดวงตาที่มองมาไม่ใช่ดวงตาของมนุษย์อีกต่อไป แต่เป็นของ 'สัตว์ร้าย' ไบ้เลยสะดุ้งจนเผลอขยับตัว

"อย่าคืบ...เจ้ารักข้า อยากทำประโยชน์ให้ข้าหนักไม่ใช่หรือไม?"

ประโยคนี้ทำให้ไบ้ใจแค่นั้นก็ต้องเข้าใจว่าอีกฝ่ายกำลังจะร่วมรักด้วย ไบ้ที่เฝ้ารอเรื่องอื่นแต่คนฉลาดในเรื่องนี้รู้ตัวทันที ที่ศุภยามโนเตรียมพร้อม สำหรับเรื่องบนเตียงเอาไว้แล้ว ที่โลกก่อน ไบ้อยู่มาสวมสืบทว่าปี และตายไปทั้งที่ยังบริสุทธิ์ผุดผ่อง มาโลกนี้อายุก็ใกล้เลยวัยออกเรือนแล้ว จึงไม่รังเกียจที่จะมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกับชายหนุ่มรูปงามสักคน แต่มันผิดกับที่คาดเยอะพอสมควร แถมยังรวดเร็วทันใจแบบไม่แจ้งเตือนล่วงหน้า ก็เลยต้องปรับอารมณ์กันสักหน่อย

มารเจินเห็นอีกฝ่ายไม่ขยับตัวก็เข้าใจผิดว่ากลัวจนร้องไม่ออก และทำให้เสียขวัญมากขึ้นด้วยการปลดผ้าคาดเอวของหญิงสาว แล้วนำมามัดข้อมือนางไว้

ไบ้ทำหน้าที่เบ้เมื่อปมเชือกกดทับรอยแผลที่เกิดจากเชือก ทว่าความเจ็บก็มลายหายไปในพริบตา เมื่อได้ตระหนักว่ากำลังถูกเปลื้องผ้า

"ท่านประมุข...ท่านปล่อยข้าเถอะ ข้าไม่ขยับขึ้นหรอก" ไบ้วิงวอน

มารเจินคิดว่านี่เป็นแผนการเอาตัวรอดจึงยอมหยุดมือ แต่ไม่ได้หมายความว่าเขาจะหยุดการกระทำอันชั่วร้าย ชายหนุ่มโน้มใบหน้าเข้าหาหญิงสาว ก่อนปฏิเสณางด้วยน้ำเสียงที่เต็มเปี่ยมไปด้วยตัณหา

"ไม่มีวัน...ข้าโปรดปรานที่จะทำอย่างนี้"

"หา! อะไรนะ...ท่านหมายความว่าปกติก็ทำอย่างนี้ตลอด แบบว่าทำมาครุฑาน"

มารเงินไม่รู้ว่านางถามไปเพื่ออะไร แต่ก็ตอบว่าใช่เอาไว้ก่อน พร้อมทั้งข่มขู่ให้กลัวยิ่งขึ้น

"ถ้าเจ้ายังขัดขืน ข้าจะใช้เครื่องทรมานอย่างอื่นกับเจ้าเพิ่ม"

โบบักริครองในใจ เมื่อค้นพบว่าชายในฝันมีรสนิยทางเพศแบบพิเศษ เขาไม่ได้รังเกียจที่จะเล่นอะไรแบบนี้ เพียงแต่ไม่เคยคิดจินตนาการฉากอย่างว่าแบบเอสเอ็มเลย เนื่องจากประสบการณ์มโนเป็นศูนย์ ทำให้ความมั่นใจหายเกลี้ยง ถ้าท่านประมุขไม่ปลื้มโปรดแล้วไม่มีครั้งที่สองจะทำอย่างไร

'อโบบักริครองนี้' หล่อนต้องปลุกความทรงจำในหนังเรื่อง ฟิฟตีเชดส์ออฟเกรย์ ตอนนางเอกถูกจับมัด นางทำอะไรบ้างพระเอกถึงติดอกติดใจจนให้ตำแหน่งนางทาส'

ขณะที่ครุ่นคิด มือของชายหนุ่มก็สอดเข้าไปในอกเสื้อ นำมาซึ่งสัมผัสสรวจวน ความปั่นป่วนที่ก่อตัวขึ้นในท้องน้อยกระตุ้นโบบักริครองให้พ้นจากพันธนาการ นี่ไม่ใช่การขัดขืน แต่เป็นความพยายามที่จะสัมผัสเนื้อตัวชายหนุ่มบ้าง

โบบัทจะแหกปากร้องบอกมวลประชาว่า 'คุณเห็นใบหน้าหล่อๆ นั้นไหมคะ ผิวเนียนเรียบนั้น แล้วยังมีกล้ามเนื้ออีกหลายส่วนที่กำลังจะปรากฏให้เห็นในอนาคตอีก แต่ตอนนี้มันถูกเก็บซ่อนอยู่ในเสื้อผ้าหลายชั้น ยุติธรรมแล้วเธอที่คนสวยจะเปลือยเปล่าอยู่ฝ่ายเดียว' โบบัจึงพยายามวิงวอนให้เขาปล่อย แต่ไร้ผล

เมื่อไม่อาจสัมผัสชายหนุ่มดังใจปรารถนา น้ำตาก็ไหลเอ่ออย่างไม่รู้ตัว ทำให้ฝ่ายที่หลงคิดว่าตัวเองเป็นผู้กระทำเข้าใจว่าแผนการสำเร็จมารเงินตั้งใจจะขู่ให้กลัวอีกสักหน่อยแล้วค่อยหยุคมือ ทว่ากลับต้องสะดุดกึกเมื่อถูกจู๋โจมด้วยเร็ววชา

นี่ไม่ใช่การคืนรนขัดขืน แต่เป็นการสมยอม...ไม่มี! ต้องเรียกว่าเป็นการลวนลามกลับอย่างเหนือชั้น โบบักำลังผิควหวังที่ใช้สองมือไม่ได้สองขา ก็เลยขยับไปโดยอัตโนมัติ จัดการรูปไล่ก่อนล่างของท่านประมุข

ไม่พอ ยังเกี่ยวกระหวัดเอาเขา พยายามปลดสายกางเกงแล้วล้วงลึกเข้าไป
ในร่มผ้า

โป๊เกือบจะปฏิบัติการปลดอาภรณ์จอมมารสำเร็จแล้วเชียว แต่
เป้าหมายคันรู้ตัวเสียก่อนว่าสถานการณ์ไม่ปกติ ถ้าไม่มดมือไว้ เห็นที่ฝ่าย
ที่เสื้อผ้าหลุดจนไม่เหลือก่อนจะเป็นท่านประมุข ชายหนุ่มรีบผละออกมา
เพื่อตั้งหลัก แต่เห็นที่จะประมาทไปหน่อย ไม่ทันได้ตั้งตัว ตำแหน่งก็สลับ
กันเสียอย่างนั้น โป๊พลิกตัวตามมา ตอนนี้คนถูกจับมัดเลยอยู่ข้างบนแทน

'เฮส! ในที่สุดก็ได้ออนทอป'

คนที่พลิกสถานการณ์สำเร็จได้ลิ้นบนริมฝีปาก แล้วยิ้มอย่างผู้ชนะ
ทำให้ฝ่ายแพ้มีสีหน้าดมึงทิ้ง

"ข้าขอโทษ ข้าลืมตัว ข้าไม่แย่งอยู่ข้างบนแล้ว" โป๊เอ่ยอย่างสำนึก
ผิด ก่อนจะพลิกตัวกลับไปนอนหงายเตรียมพร้อมถูกกระทำการต่อ

ประมุขพรรคมารซึ่งขณะนี้จึงจนพุดอะไรไม่ออก ได้ตระหนกแล้ว
ว่ากำลังเผชิญหน้ากับตัวปัญหาที่รับมือได้ยากยิ่ง

'สตรีประหลาดเช่นนี้ เกิดมาสองร้อยปีเพิ่งเคยพบ'

ชายหนุ่มนิ่งไปนานเพราะไม่รู้ว่าจะจัดการกับหญิงสาวอย่างไรดี
ในที่สุดเขาก็ตัดสินใจลุกจากเตียงไปหยิบของในลิ้นชัก

โป๊เห็นชายหนุ่มผละออกไปก็ประหลาดใจ แต่ก็ยังอุตสาหักคิดเข้า
ข้างตัวเองแบบไม่ดูยุดสมัยว่า ท่านประมุขไปหยิบถุงยางอนามัย

'รู้จักป้องกันนี่สิคะแมนของจริง'

ไม่นานชายหนุ่มก็กลับขึ้นเตียง โป๊หลับตาพร้อมเตรียมรับสัมผัสที่
รอคอยเมื่อเขายื่นมือมาแตะใบหน้า น่าเศร้าที่สิ่งซึ่งโป๊คาดหวังไม่เกิดขึ้น
ท่านประมุขหาได้มีอารมณ์พิศواسใดๆ เขายัดยาเข้าปากตัวปัญหา แล้ว
บังคับให้กลืนลงไป แทนที่จะถามว่าเป็นยาอะไร จอมมโนกลับคิดเอง
เออเองว่าสงสัยจะเป็นยาคุม

ขณะที่ปลื้มปริ่มว่าผู้ชายคนนี้ได้ไม่ยากนัก หน้าตาของโป๊ก็เริ่มหนัก
ฟูกนุ่มที่นอนอยู่ก็เหมือนจะนิ่มสบายทำให้เคลิ้มกว่าเดิม ไม่ทันจะได้

อ้าปากหา สติของโป๊ก็เริ่มเลือนราง

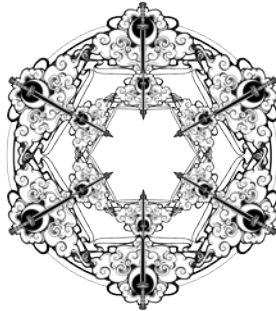
สิ่งที่มารเงินให้หญิงสาวกินเข้าไปคือยานอนหลับ มันออกฤทธิ์อย่างรวดเร็ว เพราะในร่างกายของโป๊หลินมีพิษสลบอยู่ ไม่นานเกินรอ ตัวปัญหาก็กลับสนิทตามความประสงค์ของประมุขพรรคมาร ชายหนุ่มผินกายออกจากห้องทันทีที่มั่นใจว่าหญิงสาวหลับลึก

"พานางออกไปจากแดนมายา แล้วปิดทางเข้าออกทุกทาง เพิ่มเวรยามเป็นสองเท่า ถ้ามีใครบุกเข้ามาให้ฆ่าทั้งหมดไม่มีข้อยกเว้น" มารเงินออกคำสั่งแก่ข้ารับใช้ที่รออนุญจันนอกลังเล

ประมุขพรรคมารตัดสินใจแล้วว่าจะไม่ข้องเกี่ยวกับสตรีนางนี้อีก สัญชาตญาณเตือนเขาว่ายิ่งใจอ่อนเท่าไร ความรุ่มรวยก็จะตามมามากเท่านั้น ต่อให้นางวิ่งหาหายนออย่างโง่เขลา ก็ไม่ใช่เรื่องที่คุณจะต้องเอาชีวิตอันแสนสุขสงบเข้าไปเสี่ยง

บทที่ 11

ชะตากรรมอันโหดร้าย

ก่อนที่อคติของเต้ซางหลงจะเร้นกายไปอีกหน พระองค์ทรงฝากฝังกุ้ยชวาไว้กับไทเฮาและสนมเฉิน ดังนั้นเมื่อสุขภาพของนางกลับมาแข็งแรง ทั้งคู่จึงส่งนางกำนัลมาอบรมหญิงสาวให้วางตัวในฐานะองค์หญิงได้อย่างเหมาะสม คนของสองนางพญาแห่งวังหลังไม่ถูกกันตามคาด ความสามัคคีเดียวที่มีคือ พร้อมใจกันถ่ายทอดศิลปวิชาและขัดเกลากิริยามารยาทขององค์หญิงตราตั้งคนใหม่อย่างเข้มงวด แวนจึงแทบขยับตัวไปไหนไม่ได้

คนของสนมเฉินคุ้นเคยกันมาก่อน เมื่อรู้นิสัยก็พอจะคุยกันได้ แต่คนของไทเฮาต่างออกไป นางกำนัลชิงฉินเป็นสตรีสูงวัยที่น่ายำเกรง ไม่ว่าจะคำหรือชม สีนาก็ไม่เปลี่ยนสัณนิษฐาน แวนเข้าใจว่านางต้องการให้กุ้ยชวาตั้งใจเรียนและไม่อยากให้หลงระเหิงกับยศศักดิ์จนลืมตัว จึงกำหนัดำคาเรียนรู้หลักปฏิบัติ ซึมซับทุกองค์ความรู้โดยไม่โต้เถียง ความที่หัวดีอยู่แล้ว นางกำนัลลอวูโสบอกอะไรมาก็ไม่เคยลืม ทั้งยังเป็นคนระมัดระวังตัวโดยนิสัย ชิงฉินจึงไม่คิดมาก และปล่อยให้ผ่านการทดสอบโดยง่าย

แวนโซคตีมากที่จับหลักสำคัญถูก แม้การเป็นองค์หญิงจะมีธรรมเนียมยับยั้งมากมาย แต่ก็ไม่มีใครมานั่งดกหรือจับผิด คุณสมบัติซึ่งควรมีติดกายมากที่สุดคือ ความสงบสำรวม ต้องไว้ตัว แต่ไม่เย่อหยิ่ง รู้จักใช้พระเดชพระคุณให้เป็น ข้อหลังนี้ยากหน่อย เพราะแวนเป็นจำพวกชอบทำอะไรเองมากกว่าให้ว๊านคนอื่น แต่เป็นองค์หญิงแล้วจะทำตัวดังเช่นเมื่อก่อนไม่ได้ จำเป็นต้องใช้หัวสัดหน่อย

พวกนางกำนัลไม่มีใครสอนเรื่องนี้ หนังสือชาวทูองค์หญิงมือใหม่ก็ไม่มีให้อ่าน แวนเลยสังเกตเอาจากองค์หญิงสิบสี่ซึ่งแวะเวียนมาหาเรื่องเป็นระยะแวน แวนไม่ถึงสาเด็คน้อยที่กำลังจะกลายเป็นวัยรุ่น เขาเข้าใจว่านางเหงาที่พี่สาวสุดที่รักแต่งงานออกเรือนไป จึงชวนมานั่งดื่มชาสนทนากัน

"หาไม่ข้าต้องมานั่งดื่มชากับคนฐานะต่ำกว่าด้วย" นางเซิดหน้าอย่างเย่อหยิ่ง

คนที่ไม่อยากอยู่เดียวเดียวก็คงสะบัดหน้าไป แต่นางกลับยืนรอให้จนจ้อ แวนจำเด็กปากไม่ตรงกับใจ จนโพล่คิดไปถึงองค์ชายน้องเล็กจอมเอาแต่ใจ ไม่รู้ว่านิสัยอย่างนี้เป็นเฉพาะพวกลูกคนเล็ก หรือมันบังเอิญถ่ายทอดทางสายเลือด ถ้าจำไม่ผิด ดูเหมือนมารดาขององค์หญิงสิบสี่จะเป็นญาติกับสนมเหอ

"เพราะองค์หญิงน้ำใจงาม เมตตาคานหัวเดียวกระเทียมลีบอย่างหม่อมฉันไงเพคะ"

พอหยอดคำชมผสมคำอ้อนวอนลงไปหน่อย องค์หญิงน้อยก็ยอมนั่งลงสนทนาด้วย นางบ่นว่าซาไม่ร่อย ขนมหักไม่ได้เรื่อง มองอะไรก็ตีไปทั่ว ถึงกระนั้นแวนก็ได้ประโยชน์จากการสังเกตองค์หญิงน้อยหลายอย่าง

ข้อแรก นางเป็นคนง่ายๆ กว่าที่คาด ถามอะไรก็ตอบหมด เรียกได้ว่าเป็นแหล่งข้อมูลเคลื่อนที่ชั้นดี

ข้อสอง แม้นางจะเป็นน้องเล็กจอมเอาแต่ใจ แต่ก็ยังเป็นองค์หญิง

โดยกำเนิด แวนเอากิริยาวางอำนาจบาตรใหญ่ของนางมาปรับใช้ในบางสถานการณ์ได้ก็ทีเดียว

จะว่าไปแล้ว การเป็นองค์หญิงก็มีข้อดีหลายประการ นอกจากจะถูกหาเรื่องน้อยลง ยังขึ้นนั่งสั่งใครต่อใครได้สบาย ยอยากได้หรือต้องการสิ่งใดก็มีคนจัดหามาให้ทันที เสียก็แต่ความเป็นส่วนตัวไม่เหลือ มีนางกำนัลตามติดตลอด กระทั่งตอนเข้าห้องน้ำก็ไม่เว้น

อาหญิงหงจึงเข้าใจว่าอิคอัค จึงปลอมไปให้อดทนอีกระยะ ถ้าประพัตติตัวได้เป็นที่น่าพอใจ ไม่นานพวกนางกำนัลที่ดูแลก็จะลดความเข้มงวดลง อีกทั้งแนะนำว่าเวลาเขียนจดหมายต้องระวังให้มาก เพราะจะถูกเปิดอ่านก่อนส่ง ช่วงที่อยู่ในวัง แวนจึงตัดปัญหาไม่ติดต่อกับใครเลย กับครอบครัวก็ฝากแค่คำพูดไป

ก๊วยฮวาเข้าวังมาตั้งแต่ฤดูหนาว เผลอพรึบตาเดียวก็ฤดูร้อนแล้ว ฤดูร้อนในเจียงเจียงเริ่มต้นตอนเดือนสี่ อุ่นหมุ่มีในช่วงนี้จะสูงขึ้นเรื่อยๆ จนกลายเป็นร้อนอบอ้าวตอนกลางเดือนห้า ปีที่แล้ว ก๊วยฮวาอาการทรุดหนักเพราะความร้อนมีผลต่อโรคประจำตัว มาปีนี้ แม้อาการจะทุเลาลง สุขภาพกลับมาใกล้เคียงคนปกติ ก็ยังได้รับคำแนะนำว่าควรไปพักผ่อนในที่ที่มีอากาศเย็น เสนาบดีเห็นว่ามีโอกาสผ่านการอบรมหลักในฐานะเชื้อพระวงศ์แล้ว จึงทูลขออนุญาตให้พาให้ก๊วยฮวาเดินทางไปพักรักษาตัวที่ตำหนักพักร้อนของอดีตฮ่องเต้ซางหลงในให้ซิว

การที่องค์หญิงจะออกนอกวังถือเป็นเรื่องใหญ่ แต่เนื่องจากก๊วยฮวาเป็นธิดาบุญธรรมของอดีตจักรพรรดิ อีกทั้งอดีตฮ่องเต้ซางหลงยังมีราชโองการให้เสนาบดีเฝ้ารับหน้าที่เป็นผู้พิทักษ์ดูแลนางขณะที่พระองค์ออกเดินทาง สามารถกลับมาพำนักที่สกุลเงินได้ตามที่ผู้พิทักษ์เห็นชอบ ดังนั้นขั้นตอนการออกจากวังจึงไม่ยุ่งวุ่นวายมาก มีเพียงนางกำนัลติดตามออกไปข้างนอกด้วยสองสามคน กับองครักษ์อีกจำนวนหนึ่งเท่านั้น

แวนรู้สึกหายใจคล่องขึ้นมาก เมื่อรถม้าเคลื่อนตัวออกจากประตูวัง ซิวเองก็รู้สึกไม่ต่างกัน แต่ก็เก็บอาการไว้ได้เป็นอย่างดี นางเปลี่ยน

ไปมากหลังจากถูกรับอย่างหนัก เพื่อให้คู่ควรกับตำแหน่งนางกำนัล
คนสนิทขององค์หญิงรุ่มฟาง

ตอนรู้ว่าซื้อต้องเจออะไรบ้าง แวนคิดว่านางต้องทนไม่ไหวแน่ๆ
ผลอย่างนี้อาจร้องไห้ร้องไห้บอกว่าเป็นใจยากแต่งงานออกเรือน
มากกว่า แต่สิ่งที่คิดไว้ก็ไม่เกิดขึ้น ซื้อยังยืนกรานอย่างไม่หวั่นไหวว่า
อยากรับใช้ก๊วยฮวา นางเมินทุกข้อเสนอของแม่สื่อ แล้วตั้งหน้าขัดเกลา
ตัวเองให้เป็นสหายคนนางกำนัล

ซื้อเคยเป็นเด็กสาวช่างฝัน แต่พอโตเป็นหญิงสาวเต็มตัวก็เริ่ม
มองโลกตามความเป็นจริง รู้จักขนขวายหาความรู้ เพราะได้รับอิทธิพล
จากแวนและอาเปา แวนใช้เวลาว่างส่วนใหญ่จมอยู่กับตำรา จึงเป็น
แบบอย่างที่ดีให้ ส่วนอาเปาขณะนี้สอบผ่านได้ทำงานในกรมอาลักษณ์
แล้ว เขาก้าวหน้าถึงเพียงนี้ แล้วซื้อซึ่งเป็นคนสอนอ่านเขียนให้จะยอม
น้อยหน้าได้อย่างไร

กำหนดการเดินทางไปให้ชีวิตคืออีกสิบวันข้างหน้า ช่วงนี้ก๊วยฮวาและ
นางกำนัลผู้ติดตามจึงกลับมาพักอยู่ที่บ้านสกุลเดิมก่อนเพื่อเตรียมตัว
บรรดาภคินีในบ้านยังคงเหมือนเดิมแม้จะจากไปนาน แม่เลี้ยงกับบ่าวไพร่
ก็ยังแข็งแรงกันดี มีแต่เชื้อชานเท่านั้นกระมังที่โตขึ้นผิดหูผิดตา ทั้งยัง
ช่างพูดขึ้นมากด้วย ซื้อชานเล่าให้พี่สาวฟังอย่างตื่นเต้นว่า กำลังฝึกเพย
ให้ทำตามคำสั่ง ถึงมันจะบินไม่ได้ แต่ก็รู้ภาษา ไม่ว่าจะทำสิ่งไหน หมอบ
ผงกหัว หรือไปคาบของมาให้ก็ทำได้ ดูท่าสติปัญญาจะไม่เป็นรอง
เหยี่ยวคำกับจิบน้อยเลย

แวนทักทายทุกคนในครอบครัวจนหายคิดถึง แล้วกลับไปยังเรือน
ที่พัก ห้องที่ไม่ได้ใช้มานานยังคงสะอาดสะอ้าน มีแจกันปักดอกไม้สด
ประดับอยู่ทั่ว บ่งบอกถึงความเอาใจใส่ของหย่าลี่ ที่ทำให้แปลกใจก็คือ
จดหมายมากมายบนโต๊ะเขียนหนังสือ

"ส่งมาเมื่อไรกัน ทำไมไม่เอาไปให้ข้าในวัง"

ช่วงที่ผ่านมา แวนไม่ได้เขียนตอบใคร แต่ก็มิจดหมายจากหน่อม

ส่งมาถึงมือเป็นระยะ

"ฮุหยินคิดว่าไม่สมควรเจ้าคะ" สาวใช้ที่ตามมาด้วยตอบ

แวนพยักหน้ารับอย่างเข้าใจ ถ้าหย่าสี่เห็นว่าเป็นสมควร ก็คงไม่สมควรจริงๆ เขาหยิบฉบับบนสุดขึ้นมาดู เห็นชื่อคนส่งเป็นองค์ชายห่ากั๋น
เข้าใจ องค์ชายห่าส่งจดหมายมาที่บ้านสกุลเงินแทนเข้าวัง เพราะห่วง
เรื่องชื่อเสียงของนาง ไม่อยากให้ผู้ไม่ประสงค์ดีหาเหตุมาติฉินนินทา

จดหมายขององค์ชายห่ามีฉบับเดียว แวนจึงเก็บไว้อ่านหลังสุด
เหมือนอย่างที่เกิดของโปรดไว้กินตอนท้าย เขาหันมาสำรวจจดหมายอื่นๆ
ต่อ แล้วก็ต้องประหลาดใจเมื่อพบว่าเกินครึ่งมาจากจางไห่ ก่อนองครักษ์
หนุ่มจะติดตามองค์ชายแปดไปเจียนเจีย แวนเคยบอกจางไห่ว่า ถ้ามีเวลา
ให้ส่งข่าวมาบ้าง ไม่คิดว่าจะเขาจะขยันเขียนขนาดนี้ แวนเลยลองสุมหยิบ
มาอ่านฉบับหนึ่ง

...องค์ชายแปดจับได้เสียแล้วว่าข้าเขียนจดหมายส่งไปรายงาน
ท่านหญิง องค์ชายไม่โกรธ แต่สั่งห้ามไม่ให้ข้าเขียนเรื่องไม่ดีของเขาหลง
ไป เรียนตามตรง องค์ชายมาอยู่ที่นี้ประพาศิตัวค่างกับตอนอยู่ในวังมาก
ไม่เพียงขยันฝึกวิชาหลากหลายแขนง ตอนนี้อย่างนี้ยังได้รับความนับถือจาก
ขุนนางห้องที่ด้วย ความพยายามที่ข้าสุดแสนจะนับถืออีกอย่างหนึ่งคือ
การหัดว่ายน้ำ องค์ชายฝึกซ้อมอย่างไม่ย่อท้อ เมื่อครั้งปีก่อนว่ายได้ไกล
ไม่ถึงสามช่วงตัว ข้าต้องรีบโคดลงไปช่วยขึ้นมา ตอนนี้อย่างนี้ว่ายได้ไกลห้า
ช่วงตัวและกลับเข้าฝั่งเองได้...

แวนหัวเราะจนตัวสั่น จางไห่ไม่รู้เนื้อรู้ตัวเลยว่าเขาองค์ชาย
แปดในจดหมายเสียไม่มีดี หักว่ายน้ำมาตั้งครึ่งปี แต่เพิ่งจะไปไกลได้
ห้าช่วงตัว

"มีความพยายาม แต่ยังอ่อนหัดนะ หลู่เฉย"

แวนคิดว่าควรจะเขียนคำแนะนำเกี่ยวกับหลักการว่ายน้ำไปให้

สักหน่อย ในฐานะที่ตัวเองว่ายน้ำแข็ง และเคยสอนคนว่ายน้ำเป็นมาหลายคน แต่ก่อนอื่นต้องจัดการกับจดหมายกองมืมาพวกนี้ก่อน

แวนพบว่าจดหมายหลายฉบับมาจากคนที่หวังประจบประแจง เพื่อหาผลประโยชน์จากยศศักดิ์ของก๊วยฮวา เมื่อก่อนเคยมีจดหมายเช่นนี้มาบ้าง ซึ่งเขาไม่เคยตอบกลับ แต่ให้พ่อบ้านเป็นคนจัดการตามคำแนะนำของหย่าลี่ แวนคัดจดหมายออกจากกองเรื่อยๆ ในที่สุดก็พบจดหมายจากเจ้ถูกทับอยู่ล่างสุด

เจ้เขียนมาบอกว่าจะไม่อยู่เมืองหลวงสักระยะ เพราะมีการติดตามหาสินค้ากับผักวานิลลามาทำขนม วานิลลาเป็นกล้วยไม้ชนิดหนึ่ง ผักของมันมีกลิ่นหอม มักนำมาใช้แต่งกลิ่นในอาหารหรือขนม ที่เจียงเฉิงนี้ไม่มีใครรู้จักต้นไม้นี้ เจ้เลยถอดใจหันไปใช้อีกอย่างอื่นแต่งกลิ่น จนได้คุยกับพวกพ่อค้าเร่ เห็นว่าท่าเรือของหวังชิงมีของคล้ายๆ กันขายอยู่เลยตัดสินใจเดินทางไปดูด้วยตัวเอง ถ้าได้จะได้ซื้อกลับมา รวมถึงไปหาวัตถุดิบใหม่ๆ มาทดลองทำอาหารด้วย

เจ้ซึ่งบัดนี้สลัดคราบคณิกาทิ้ง กลายเป็นแม่นางหลงชิงชิงเต็มตัว ภูมิใจความสุขกับกิจการของตัวเองจนแวนริษยา เขาเริ่มอยากกลับไปทำขาย แต่ผู้ช่วยฝีมือดีอย่างอาเปาไปทำงานอยู่ที่กรมอาลักษณ์เสียแล้ว ตัวแวนเองก็เชื่อว่าจะมีเวลามากดูแลเรื่องนี้เต็มที่ เลยต้องพับโครงการหารายได้เข้ากระเป๋ไว้ก่อน

แวนอยากพักอยู่ที่บ้านแบบสบายๆ ทว่ากลับมีแขกมาหาไม่เว้นแต่ละวัน เขาราคาญอยู่บ้าง แต่ก็ต้องรักษามารยาท เลยทำให้ได้รู้เหตุการณ์บ้านเมืองและเรื่องชาวบ้านที่พลาดไปหลายอย่าง คนรู้จักของแวนที่ถูกเอ่ยถึงมากที่สุดก็คือหน่อม องค์หญิงลี้จู่กับท่านแม่ทัพไปไหนก็สร้างวีรกรรมช่วยเหลือชาวบ้านไปทั่ว ฟังแล้วเริ่มจะสงสัยว่าคุณนี่เขาไปฮั่นนิมูน หรือไปเป็นอาสาพัฒนาชุมชนกันแน่

คนเดียวที่แวนไม่ได้ข่าวเลยก็คือโบ้ โบ้เงียบไปจริงๆ แม้แต่ไปอ๊วที่สนิทกับองค์ชายหกและคิดต่อกันเสมอก็พลอยเงียบหายไปด้วย ไม่รู้ว่า

ปานนี้เป็นอย่างไร

"คงไม่เป็นไรหรอก อีโม่มันถึงจะตาย"

แวนมันใจว่าเพื่อนเอาตัวรอดได้ จึงไม่ได้สนใจตามข่าวอย่างจริงจัง
กว่าจะรู้ว่าไปเกิดเรื่องก็ครึ่งเดือนให้หลัง

ค่านักสายลมสงบ สงบดังชื่อของมัน ที่นี่แทบไม่เคยมีแขกมา
เยี่ยมเยือน แม้แต่ยามที่แวนมาพักรักษาตัว ค่านักอันโอ่อ่านี้ก็ไม่ได้
ต้อนรับคนนอก ในแต่ละวันแวนจึงแต่งกายอย่างธรรมดา ไม่ได้สวม
เสื้อผ้าหรูหราหลายชั้นตามฐานะ พวกนางกำนัลที่ตามมาด้วยต่างพยายาม
จับองค์หญิงรุ่มฟางแต่งตัวเหมือนตอนอยู่ในวัง แต่แวนอ้างว่าเสื้อผ้า
หนาหนักทำให้ร่างกายร้อน มีผลต่อโรคประจำตัว

"เข้ามาที่นี่เพื่อรักษาตัว ถ้าเอาแต่ห่วงสวयจนอาการทรุด พวกเจ้า
รับผิดชอบกันไหวหรือ"

พอได้ยินแบบนั้นก็ไม่มีใครมาวุ่นวายเรื่องการแต่งตัวอีกเลย

แวนได้ปล่อยตัวตามสบายอยู่สัปดาห์หนึ่งก็มีจดหมายด่วนจาก
หน่อมส่งมา ทำให้เขาต้องเตรียมเก็บข้าวของและลูกขึ้นมาแต่งตัวเต็มยศ

"เกิดอะไรขึ้นหรือเพคะองค์หญิง" นางกำนัลที่ติดตามมาถาม

"องค์หญิงลึกลับบอกว่าจะส่งคนมารับเที่ยงนี้"

ม้าเร็วคล่องตัวกว่า จึงล่องหน้ามาแจ้งข่าวก่อนรถม้าที่อีกระยะใหญ่
กว่าจะมาถึง เรื่องคำนวณเวลา หน่อมทำได้แม่นยำไม่เคยพลาด แวน
เลยต้องรีบเตรียมตัว เขาสังหรณ์ใจชอบกลัวว่าอาจเกิดเรื่อง สังเกตจาก
เนื้อความในจดหมายที่สั้นห้วนเหมือนรีบร้อนเขียน

"มารับไปที่ใดกันเพคะ"

"หุบเขาหิมะ ข้าจะไปเคารพพระมุขพรหมเทพสวรรค์เสียหน่อย"

"ท่านเป็นองค์หญิงนะเพคะ จะลุดตัวลงไปเคารพสามัญชนไม่ได้
ให้คนส่งของขวัญไปก็พอ" นางกำนัลที่อายุมากที่สุดห้าม

แวนไม่ได้เถียง แต่สั่งให้คนนำของขวัญที่เตรียมมาใส่หีบไปด้วย

เลยเป็นที่รู้กันว่าองค์หญิงไม่ทำตามคำแนะนำแน่ นางกำนัลจึงจำเป็นต้องหลบตาข้างหนึ่ง กุ้ยชามีได้หัวอ่อนดั่งภาพลักษณ์ที่แสดงออก นางเป็นสตรีที่ฉลาดเฉลียวและใจดีดีมาก บทจะรันขึ้นมา ทั้งคำหนักนึ่งกำลังกันก็รั้งไม่อยู่

"จะให้ใครติดตามไปบ้างเพคะ"

"ให้ชื่อกับใครสักคนไปก็พอ ที่เหลือรออยู่นี้"

แวนไม่ยอมให้มีผู้ติดตามเลยด้วยซ้ำ แต่เพื่อความสบายใจของทุกคน ทำให้ต้องพาชื่อกับนางกำนัลอีกคนหนึ่งไปด้วย

"แล้วองค์รัชชะเพคะ"

"ถ้าคนของลี้จูน้อย ก็จัดคนของเราไปเพิ่มอีกสักหน่อยก็ได้ ไม่ต้องให้เอิกเกริกนัก เคียวจะรบกวนทางประมุขหมู่เปล่าๆ"

"เรื่องความปลอดภัยไม่ควรละเลยนะเพคะ"

"ถ้าอย่างนั้นก็จัดตามที่เจ้าเห็นสมควรแล้วกัน" แวนตัดบทเพราะคร้านจะเถียง

เขาคังใจตั้งแต่ต้นแล้วว่าจะไปเยี่ยมโบที่หุบเขาหิมะ จึงศึกษาเส้นทางมาเป็นอย่างดี แถบนี้ค่อนข้างปลอดภัย ไม่มีโจรผู้ร้าย เพราะอยู่ใกล้เขตปกครองของพรรคเทพสวรรค์ หุบเขาหิมะถือเป็นดินแดนของอาณาจักรเจียงเฉิง แต่ทางการไม่เคยเข้าไปยุ่งเกี่ยว ขอเพียงเสียภาษีตามกำหนด จะบริหารจัดการอย่างไรก็สุดแล้วแต่ใจ รัชมีร้อยลี้รอบหุบเขาก็คงปลอดภัยของการเช่นกัน ถึงกระนั้นก็ไม่มีปัญหา เพราะชาวบ้านอยู่ภายใต้การดูแลของพรรคเทพสวรรค์ กฎของชาวยุทธ์เด็ดขาดและรุนแรง ใครที่รื้อนเป็นโจรบุกปล้นฆ่าฟัน ไม่เคยมีชีวิตรอดได้เกินเจ็ดวัน

เที่ยงตรงไม่ขาดไม่เกินก็มีคนมารับกุ้ยชางที่แจ้งในจดหมายคนที่มารับเป็นทั้งทหารยอดฝีมือของแม่ทัพต่งและคนหน้าคุ่นอย่างอู้อี้ ในเมื่อขุนพลแห่งต้าตันมาเอง พวกนางกำนัลเลยไม่กล้าสั่งให้องครักษ์ตามไปด้วย เนื่องจากเกรงว่าจะเป็นการสบประมาทฝีมือท่านขุนพล

"เกิดเรื่องอะไรขึ้นอย่างนั้นหรือ ท่านจึงมาด้วยตัวเอง" แวนเริ่มสงสัย

"มิได้ๆ ข้า...เอ๊ย! กระทบอารมณ์เพราะกำลังว่างงาน เอ่อ... กระทบอารมณ์หมายความว่าอยากมาอารักขาของค์หญิงด้วยความสมัครใจ มิได้มีใครสั่ง"

"พูดตามปกติเหมือนเดิมเถอะ ข้าเองก็ไม่ค่อยชินกับคำว่าของค์หญิงนัก"

ขุนพลคนชื่อทำตามทันที ขนาดถูกนางกำนัลที่ตามมาด้วยค้อนจนหน้าคว่ำ คนชื่อป๊อกยังไม่รู้เนื้อรู้ตัว

"องค์หญิงลึกลับจังอะไรมาบ้างไหม"

"ไม่มีอะไรเป็นพิเศษขอรับ บอกแค่อยากให้เร่งเดินทางสักหน่อย แต่ท่านหญิงต้องไม่ผิดตัวเองนะขอรับ ธรรมชาติแถวนี้คงาม แวะชมให้คลายเหนื่อยก็ไม่ถือว่าเสียเวลา"

แวนฟังแล้วรู้สึกว่ามันแปลกๆ อย่างไรชอบกล อู๊อ๊เป็นทหารที่เคร่งครัดในคำสั่ง แต่กลับแสดงออกเหมือนว่าอยากให้การเดินทางยืดยาวออกไป แวนจับพิรุณได้ แต่ก็ไม่ชักใช้ เขาเลือกที่จะเร่งเดินทางแทน ซึ่งขุนพลหนุ่มก็ไม่ว่าอะไร เพียงแต่ยังเข้าใจลึกลับเขาหิมาเยอะมากเท่าใด ก็ยิ่งดูซึมมากขึ้นเท่านั้น

หลังเดินทางสองวันสองคืน แวนก็มาถึงบริเวณทางขึ้นหุบเขาหิมา ซึ่งเป็นจุดนัดหมาย ในที่สุดเขาก็รู้ว่าเหตุใดขุนพลหนุ่มจึงดูผิดปกติ ที่แท้สาเหตุก็มาจากคนที่ยืนรอรับแวนอยู่ อู๊อ๊ยังซึ้งรักไม่หาย เลยไม่อาจทนพบหน้าคนที่เขาเข้าใจว่าเป็นอนุชายาขององค์ชายสามได้

เจ้าปรีมาหาเพื่อน เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายกำลังลงจากรถม้า

"เข้ามาได้อย่างไร" แวนถาม

"ข้าเปลี่ยนแผนนิดหน่อย"

เจ้าไม่ได้ตามหาผัวกวนิลลาอย่างเดียว แต่อยากได้ต้นของมันด้วย พ่อค้าบอกว่าอีกสิบวันจะมีของมาส่ง เจ้าเลยถือโอกาสมาเยี่ยมโบ้ที่ขาด

การคิดต่อไปนาน เป็นเหตุให้มาเจอหน่อม

"ไปหาสิจู้กัน"

เจ็ดคนพาแว่นเดินไป โดยไม่สนใจสภาพหมางอวยของคน
ออกหัก งานนี้จะว่าเจ้าใจร้ายก็ไม่ถูกนัก เพราะการเมินเฉยนั้นดีกว่าให้
ความหวัง ฝ่ายที่หลงรักเขาข้างเดียวต่างหากต้องจัดการกับอารมณ์
ตัวเองให้ได้

อันที่จริงแผลใจของอู้อี้ก็กลัหายดีแล้ว แต่พอได้พบนางในฝันอีกครั้ง
แผลมันก็กลับมาอักเสบ ซ้ำร้ายยังไม่มีพี่น้องเพื่อนฝูงอยู่ช่วยปลอบใจ
เดิมทีในระหว่างที่แม่ทัพต่งหยุกพักกราชการ อู้อี้ต้องทำหน้าที่รักษาการณ์
ตำต่าน แล้วไปคู่ตัวกับน้องสาวของฟู่จู่ในวันหยุดครั้งหน้า แต่พวกพี่น้อง
คนอื่นเห็นว่าคนที่ถนัดใช้แรงมากกว่าสมองอย่างเขา เผื่อค่ายที่ไม่มีศัตรู
มาบุกไปก็เปล่าประโยชน์ เลยส่งมาเป็นตัวแทนทำหน้าที่อารักขาท่าน
แม่ทัพกับองค์หญิง

แว่นส่งสายตาเห็นใจไปให้อู้อี้ ก่อนจะเดินตามเจ้าไปยังบ้านหลัง
ใหญ่หลังหนึ่ง เขามาทราบทีหลังว่าบ้านพักหลังนี้ พระคฤหาสน์สร้าง
ขึ้นมาเพื่อใช้รับรองแขกสำคัญ ถ้าตระกูลของแม่ทัพต่งไม่มีความสัมพันธ์
อันดีกับเหล่าจอมยุทธ์ในเจียงเฉียน คงยากที่จะได้ใช้ที่นี่

"ก๊วยฮวามาถึงแล้ว!" เจ้ส่งเสียงบอก

จิตใจต่อมา หน่อมก็วิ่งออกมาหาเพื่อนด้วยความยินดี ตามมาติดๆ
ด้วยนางกำนัลหน้าคุ่นอย่างซูเสี่ยวกับเพ่ยอิง ทั้งสองลาออกจากตำแหน่ง
นางกำนัลหลวง แล้วตามมารับใช้องค์หญิงสิบด้วยความสมัครใจ

แว่นตกท่ายหน่อมพอเป็นพิถี แล้วหันไปคุยกับซูเสี่ยวและเพ่ยอิง

"พวกเจ้าเป็นอย่างไรกันบ้าง สบายดีไหม"

"สบายดีเจ้าค่ะ ท่านหญิง" เพ่ยอิงว่า

"องค์หญิงต่างหาก" ซูเสี่ยวแก้

"ขอประทานอภัยเพคะ หม่อมฉันลืมเสียสนิท" เพ่ยอิงปรับเปลี่ยน
คำพูดทันที

"เรียกอย่างเดิมเถอะ ตอนนี้อยู่นอกวัง ไม่ต้องเกรงนักก็ได้" แวนเอ่ยอย่างไม่ถือสา "อีกอย่างมีองค์หญิงสององค์ เวลาพูดถึงองค์หญิงจะทำให้สับสนเปล่าๆ"

เพื่อยังรับคำและปฏิบัติตามโดยง่าย แต่ชู่เสี่ยวดูเหมือนจะลำบากใจ เพราะยังยึดติดกับกฎเกณฑ์อันเข้มงวดในวังหลวง

"ท่านแม่ทัพไม่อยู่หรือ" เจ้าพุดขึ้นมาบ้าง

ตั้งแต่ได้พบหน่อม เจียยังไม่เคยเห็นจินไต่อยู่ห่างกายภรรยาแม้แต่วันทีเดียว

"ท่านแม่ทัพไปพบอาจารย์นะ บอกว่าจะกลับมาค่าๆ" หน่อมตอบ

อาจารย์ที่ชายหนุ่มให้ความนับถือ เป็นสหายร่วมสาบานของประมุขพรรคเทพสวรรค์ คนผู้นี้ออกพนजरเมื่อจินไต่อายุได้สิบแปดปี หลังจากนั้นก็ได้พบกันอีกเลย เพิ่งจะได้ข่าวมาเมื่อไม่กี่วันก่อนว่าท่านพักอยู่โรงเตี๊ยมในเมือง

"ถ้าอย่างนั้นก็ต้องรอจนกว่าจะถึงพรุ่งนี้นะสิ" เจ้าทำท่าเสียตาย

ตอนนี้ยังไม่เที่ยง ไม่ต้องรีบร้อนก็ถึงที่หมายก่อนค่ำหลายชั่วยาม แต่ทางขึ้นนั้นมีคนเฝ้า อีกทั้งไม่อนุญาตให้คนนอกเข้า เจ้าเคยฝากคนส่งจดหมายไปให้โบ้ แต่ก็ไม่มีการตอบกลับ ถ้าไม่เจอหน่อมเสียก่อน เธอคงลอบขึ้นหุบเขาหิมะไปแล้ว

"ไม่ต้องรอหรอก ท่านแม่ทัพจัดการให้แล้ว นี่ป้ายผ่านทาง พร้อมเมื่อไรก็ไปกันได้เลย" หน่อมหยิบป้ายไม้แผ่นเล็ก ที่มีสัญลักษณ์ของพรรคขึ้นมาวาด

"ถ้าอย่างนั้นเราไปกันเลยไหม" แวนเอ่ยอย่างกระตือรือร้น เขาอยากอวดให้เพื่อนๆ เห็นว่าตอนนี้สุขภาพแข็งแรงขึ้นมาก และอยากเจอโบ้เร็วๆ ด้วย

เมื่อแวนเสนอมาย่างนี้ คนอื่นจึงไม่ขัด จะมีก็แต่ชู่เสี่ยวเท่านั้นที่คิดว่าน่าจะรอแม่ทัพตงกลับมาก่อน หน่อมรับฟังความคิดเห็นแต่โดยดี ไม่ได้ปฏิบัติตาม

การเดินทางขึ้นลงหุบเขาหิมะใช้สัตว์พาหนะเดินทางได้เพื่อประหยัดเวลา แต่คนบังคับต้องมีประสบการณ์สูง และม้าที่ใช้เคยได้รับการฝึกให้วิ่งในทางชัน ไม่เช่นนั้นอาจเกิดอุบัติเหตุ พวกแวนและเหล่าผู้ติดตามจึงต้องใช้วิธีเดินเท้าขึ้นไปข้างบนแทน คะเนแล้วประมาณสามชั่วยามน่าจะถึงจุดหมายปลายทาง

ยามที่เฝ้าอยู่คืนเขายอมให้ผ่านโดยง่ายเมื่อเห็นป้ายผ่านทาง แต่ขบวนของขั้วญที่ตามมาด้านหลังต้องถูกตรวจสอบก่อนนำขึ้นไป ชูเสียโมโหมาก เมื่อเห็นของขั้วญถูกรื้อค้นจนหีบห่อที่บรรจุตกแต่งมาอย่างดีเสียหาย

"พวกเจ้าช่างบังอาจนัก กล้าล่วงเกินองค์หญิงถึงเพียงนี้"

"มีคำสั่งมาให้ตรวจสอบอย่างเข้มงวด ไม่มีข้อละเว้น ขอให้เป็นอย่างที่ส่งมาจากช่องแคบก็ต้องเปิดดูก่อน" หัวหน้ายามรักษาการณ์ชี้แจง

ชายหนุ่มไม่มีเจตนาหาเรื่อง แต่ความที่เป็นจอมยุทธ์ไม่รู้จักใช้คำคิดอะไรก็พูดออกมาอย่างโผงผาง ชูเสียจึงโกรธหนักกว่าเดิม ถ้าองค์หญิงลี้จูไม่ปราม คงได้ทะเลาะกันยาว

แวนไม่พอใจอยู่บ้างที่คนของพรรคเทพสวรรค์ตรวจสอบข่าวของแบบไม่ระวัง แต่ก็ไม่ได้มาเป็นอารมณ์เพราะคิดใจเรื่องอื่นมากกว่า ช่วงที่ชูเสียไววายวายน แวนได้ยินซัดเค็มสองหูว่า ที่ต้องกวาดขันเพราะหลายวันก่อนมีของขั้วญที่มีปัญหาถูกส่งมา

แวนไม่รู้ว่ามันคืออะไรเลยได้แต่คาไปเรื่อยเปื่อย เรื่องนี้แม้แต่นคนที่มีตำแหน่งสูงในพรรคเทพสวรรค์ก็ไม่ทราบรายละเอียด ทราบเพียงมีของขั้วญกล่องใหญ่ถูกนำมาวางไว้กลางห้องโถงของคฤหาสน์สกุลมู่ โดยไม่มีผู้ใดรู้ที่มาที่ไป

แต่ที่จริงภายในกล่องนั้นบรรจุร่างธิดาประมุขพรรคเทพสวรรค์เอาไว้ นางยังมีลมหายใจ แต่ร่างกายเต็มไปด้วยบาดแผลและรอยฟกช้ำ นอกจากนี้ยังมีจดหมายที่ประทับตราพรรคมารถูกส่งมาพร้อมกันด้วย พอประมุขมู่ได้อ่านก็โกรธจนตัวสั่น เมาจดหมายถึงทันที แล้วสั่งให้ปิดเรื่อง

ไว้ให้เจ็บที่สุด แต่แม้จะพยายามปิดข่าวป่านใด ก็ยังมีเสียงกระซิบลอย
ออกไปว่า

‘ไปหลืนถูกคนของพรรคมารุมยำยี้’